

Ήπτάμενο

2

ΒΕΛΟΣ

Η ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ
ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΖΕΤΑΙ

Η ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΖΕΤΑΙ

Μυστηριώδης
έξαφάνισις

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στο περιβόητο Νησί της Χελώνας, το άντρον όλων των μεγαλυτέρων πειρατών του 17ου αιώνα. Είναι το 1670 — ή χρονιά που ο Χένρυ Μόργκαν, ο τρομερώτερος πειρατής όλων των εποχών, κατέλαβε τον Παναμά και άρπαξε όλους τους θησαυρούς του.

Ο Μόργκαν όμως δεν πρόκειται να μοιράση τους θησαυρούς αυτούς στις χιλιάδες των ανθρώπων του, που πήραν μέρος στην ιστορική έκστρατεία. Έχει αποφασίσει να κρατήσει μόνος του την τεράστια λεία.

Επειδή όμως το πλοίο του παραφορτωμένο με τόνους

χρυσού και πολυτίμων πετραδιών, θά ἦταν πολὺ βραδυκίνητο, ἔρχεται μ' ἓνα μικρότερο καρδίβι νὰ κρύψει ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ θησαυροῦ, σὲ κάποια μυστική ἄκρη τοῦ Νησιοῦ τῆς Χελώνας.

Ἐκεῖ ἀνακαλύπτει ἄξαφνα δυὸ δεκαπεντάχρονα ἀγόρια, ποὺ τὸν ἔχουν ἀκολουθήσει κρυφὰ ὡς τὴ σπηλιὰ ποὺ κρύβει τοὺς θησαυροὺς του.

Τὸ ἓνα μάλιστα ἀπὸ τὰ δυὸ, τὸ συνάντησε τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα — νωρίτερα. Τὸ ἀγόρι τοῦ φανέρωσε τότε πὼς ἤξερε ὅλη τὴν ἀλήθεια: Πὼς ἐπρόκειτο δηλαδὴ νὰ κοροϊδεύῃ τοὺς πειρατὲς καὶ νὰ φύγῃ μὲ τὸν θησαυρὸ καὶ πὼς εἶχε κόψει ὅλα τὰ κατάρτια τῶν καρabiῶν τῶν ἄλλων πειρατῶν γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ τὸν κυνηγήσουν ἀμέσως.

Μὲ ἄγρια χαρὰ τὸ ἀρπάξει. λοιπὸν ἀπὸ τὸ λακμὸ καὶ τραβάει τὸ πιστόλι τοῦ οὐρλιάζοντα:

— Ἐφτασε τὸ τέλος σου!

Τὸ παιδί καταλαβαίνει, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα γιὰ νὰ ξεφύγῃ.

Τέσσερις ἀκόμα ἄγριοι πειρατὲς εἶναι ὀλόγυρά τους μὲ τὰ πιστόλια κι' αὐτοὶ στὰ χέρια κι' οἱ δυὸ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, ἔχουν ἀρπάξει βάρκισσα τὸ δεύτερο ἀγόρι κι' ἐτοιμάζονται νὰ τὸ σκοτώσουν κι' αὐτό, ἐνῶ ἐκεῖνο σιρίλλει μὲ θυμό:

— Μὴν τραβάτε ἔτσι! θὰ μοῦ τσαλακώσετε τὰ ρούχα μου! Σιγά, καλέ! Θὰ ξεχειλώσῃ τὸ πουκάμισό μου!

Ἀλληλοκυττάζονται παραξενεμένοι οἱ ἀγριάνθρωποι γιὰ μιὰ στιγμή, μὴ μπορώντας νὰ καταλάβουν ἂν ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τρελλὸ ἢ μὲ κανέναν μιάχρη τράλλας γενναῖο, ποὺ κοροϊδεύει κατόμουτρα τὸν θάνατο.

Ἀκόμα κι' ὁ φοβερὸς ἀρχιπειρατὴς Μόργκαν κοντοστέκεται: γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο καὶ παρατηρεῖ τὸ ἀγόρι μὲ γουρλωμένα μάτια. Ὑστερα ὁμῶς ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους κι' ἀνασηκώνει καὶ τὸν κόκκορα τοῦ πελώριου πιστολιοῦ του, ἀκουμπώντας τὴν κάννη του στὸ μὴνίγγι τοῦ παιδιοῦ.

— Ἄς τελειώσουμε!, γρυλίζει.

Καὶ πατάει ἀδίστακτα τὴ σκανδιάλη.

Μιὰ βροντὴ ἀκούγεται.

Ἐνα συννεφάκι καπνοῦ τινάζεται ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ὀπλου καὶ ὁ... πειρατὴς ποὺ στέκει ἀπέναντι, στὸν Μόργκαν, βγάζει μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ πέφτει ἀνίσκελα μὲ τρυπημένο τὸ στήθος.

Ὅσο γιὰ τὸ ἀγόρι, ἢ μάλλον ὅσο καὶ γιὰ τὰ δυὸ παιδιά, αὐτὰ ἔχουν γίνει μέσα σ' ἓνα χιλίστο τῆς στιγμῆς ἄφαντα!

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μόργκαν πίεζε τὴ σκανδιάλη, κρατοῦσε γερὰ τὸν νεαρὸ αἰχμάλωτό του καὶ τοῦ εἶχε ἀκουμπισμένη τὴν κάννη στὸ μὴνίγγι. Τὴν ὥρα ποὺ τὸ ὄπλο βρόντηξε, ὁ ἀρχιπειρατὴς δὲν κρατοῦσε πιά τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ γι' αὐτὸ ἡ σφαῖρα βρῆκε

τόν αντικρυνὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του!...

ἸΠετρωμένοι, σὰν ἀγάληματα φρίκης, στέκουν γιὰ ὥρα ἀκόμα ἐκείνοι οἱ φοβεροὶ ἄνθρωποι, μὲ τὶς μαύρες ψυχές τους γεμάτες ὑπερφυσικὸ τρόμο...

Στὶς κόρες τῶν ματιῶν τοὺς λάμπει ὁ πανικὸς καὶ τὸ παγωμένον χέρι τῆς τρέλλας ἀγγίζει πῆ σκέψι τους.

Ὁ ἀμύθητος
θησαυρὸς

Ο ΣΑΜ ΣΑΜΣΟΝ βλέποντας τὸν πειρατὴ Μάργκαν νὰ ἐτοιμάζεται νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀγαπημένον του φίλο, βάζει ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια τῶν κουρσάρων καὶ κάνει μιὰ τρομερὴ βουτιά μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος του.

Τὸ ὑπέροχο ὅμως «Βέλος» — τὸ θαυμαστὸ μηχανήμα πού ταξιδεύει στὸ Παρελθόν (*) — τοὺς ἔχει ξαναφέρει στὴν κρισιμότερη ἀκριβῶς στιγμὴ στὸν αἰῶνα μας καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ, μὲ τρόπο μαγικὸ σχεδόν, δὲν βρίσκονται πιά στὸ φοβερὸ Νησί τῆς Χελώνας ἀλλὰ μέσα στὸ μυρτικὸ ἐργαστήριον τοῦ Πέτρου Μέξη. Ἐπὶ μὲ τὴ βουτιά πού κάνει ὁ κοημένος ὁ Σάμ, φεύγει ἀπλῶς πάνω ἀπὸ τὸ καθίσμα τοῦ «Βέλους» καὶ πάει καὶ χώνεται μὲ τὸ κεφάλι μὲς

(*) Διάβασε τὸ ταχος 1 μὲ τίτλο: «Τὸ πλοῖο πού τρέχει στοὺς αἰῶνες».

στῇ... βιβλιοθήκῃ τοῦ τοίχου.

Ἕνας σωρὸς ἀπὸ βιβλία μὲ πέτσινο δέσιμο πέφτουν ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν κουκουλώνουν.

Ὁ Πέτρος ἀκούει τὸν θόρυβο κι' ἀνοίγει τὰ μάτια πού τὰ εἶχε κλείσει περιμένοντας τὸν πυροβολισμό.

Βλέπει τὴ σκηνὴ καὶ καταλαβαίνει.

Εἶναι καταπληκτικὰ θαρραλέο παιδί, γιατί, παρ' ὅλο τὸ τρομακτικὸ σόκ πού πέρασε μόλις ἓνα δευτερόλεπτο πρὶν, βάζει τὰ γέλια μὲ τὸ ἀτύχημα τοῦ φίλου του καὶ πηδᾷ κι' αὐτὸς δίπλα του, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀνασηκωθῇ.

Ἰπραγματικὰ τὸν... ξεθάβει ἀπὸ τὸν σωρὸ τῶν βιβλίων, ἀλλὰ ὁ Σάμ, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, δὲν καταλαβαίνει ἀκόμα καλὰ καλὰ τί συμβαίνει καὶ νομίζει πὼς ἐξοκολουθεῖ νὰ παλέυῃ μὲ τοὺς πειρατές.

Οἱ γροθιές του ξεκινᾶνε σφυρίζοντας πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρου, πού μόνο χάρις στὴ μεγάλη του εὐλυγισία καὶ ἀντίληψι καταφέρνει καὶ σκύβει συνεχῶς ἐπίδεξια καὶ τὶς ἀποφεύγει.

— Τώρα θὰ σοὺ δείξω ἐγώ, ξυλάρκα, ποῖαν οὐ τσαλάκωσες τὸν γιαικά!, γρυλλίζει ὁ Σάμ καταγανακτισμένος.

— ἤσυχα, Σάμ!, φωνάζει γελῶντας ὁ Πέτρος καὶ ὑποχωρῶντας συνεχῶς μπροστὰ στὴ θυελλώδη ἐπίθεσι τοῦ φίλου του. ἤσυχα! Ἐγὼ εἶμαι! Ὁ Πέτρος!

Τὸ ξανθὸ ἀγόρι στέκεται ἀ-

πόταμα σαν να σκόνταψε, προσπαθώντας να διακρίνη μες στη ζαλάδα του αν πραγματικά ο άλλος του λέει την αλήθεια.

— Βρισκόμαστε στο έργο-στήριο, Σάιμ! Δεν βλέπεις; Το «Βέλος» μάς έσωσε!

— Ναί! Μάλιστα!, βρισκόμαστε στο έργοστήριο!, παραδέχεται το Αμερικανόπουλο, που αρχίζει να βλέπει τα γνώριμα αντικείμενα γύρω του. Και πού είναι αυτός ο άτιμος ο Μόργκαν;

— Έχει γίνει... σκόνη, Σάιμ! Έχει πεθάνει εδώ και τριακόσια χρόνια!

Ο Σάιμ έρχεται επί τέλους στα συγκαλά του.

Κυττάζει άλλη μια φορά δολιγυρά του καί, από κεί που αφορίζει απ' τη μανία, γελάει τώρα με τον ίδιο τάν εαυτό του.

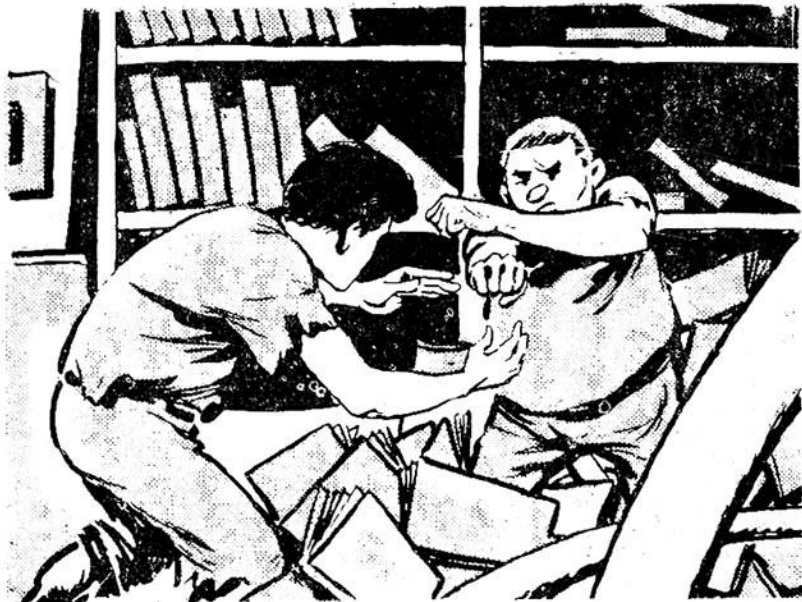
— Για σκέψου!, μουρμουρίζει με θαυμασμό. Να έχω την απάτησι να δείρω έναν άνθρωπο, που έζησε πριν από τρεις αιώνες! Πάει πολύ!

Και έπειδή μ' όλ' αυτά δεν έχει πάμει να χτυπήσει ακόμα ή καρδιά του, από την τρομερή περιπέτεια που πέραςαν, ξαναλέει, ρίχνοντας ένα βλέμμα γεμάτο δέος προς το «Βέλος»:

— Δεν φοβάσαι πώς μπορεί να μάς τρελλάνη αυτό το μηχανήμα, Πήτ;

«Πάει καί χώνεται με το κεφάλι στη βιβλιοθήκη»

— Τώρα θα σου δείξω, ξυλάρε, ποιανού τσαλάκωσες τὸν γιὰ...ά!

— "Οχι, Σάιμ... 'Απλῶς δὲν μπορούμε νὰ συνηθίσουμε ἀκόμα καλὰ, στὴν ἰδέα ὅτι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ «Βέλους», ζοῦμε σὲ δυὸ διαφορετικὲς ἐποχές... Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως, θὰ παύει νὰ μᾶς κίνη τὴ ἑντύπωση»...

Κι' ἀπότομα μιὰ παράξενη σκιὰ περνᾷ ἀπὸ τὰ μάτια του:

— Μά... Τώρα ποὺ τὸ θυμᾶμαι, Σάιμ... ἔχω τὴν ἰδέα πὼς κάτι τοῦ λείπει!...

—Τοῦ «Βέλους»; ρωτᾷ ἐγὼ τὸ σκέφθηκα, Πήτ! τοῦ λείπει μιὰ βρύση ποὺ νὰ τρέχει... γάλα!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, τὸ ξανθὸ ἀγόρι ποὺ ἔχει μιὰ πα-

θολογικὴ μανία μὲ τὸ γάλα, ξεκινᾷ κιόλας γιὰ νὰ πρέξει στὸ ἐπάνω πώτωμα ποὺ εἶναι τὸ σπίτι του ἀλλὰ ὁ Πέτρος τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι:

— "Ἀφῆσε τὸ γάλα, ἄδιόρθωτε! Δὲν εἶπα πὼς λείπει τίποτα στὸ «Βέλος»!... Εἶμαι βέβαιος πὼς κάτι συμβαίνει μὲ τὸ Νησι τῆς Χελώνας!... "Ὅσο τὸ θυμᾶμαι τόσο δεβαιῶνομαι... "Εἶλα νὰ σοὺ δείξω γιατί ὁ ἀρχαιολόγος Οὐίλλιαμσον δὲν μπόρεσε δυὸ φορές ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μόργκαν!

Ὁ Σάιμ τὸν κυττάζει παραξενεμένος.

—Δὲν εἶναι περίεργο, λέει. Ἀφοῦ εἶδε πὼς τὸν ἀνακαλύ-

ψαμε, θά ξαναπήρε τὰ χρυσάφικα από κείνη τη σπηλιά και θά τὰ πήγε αλλού...

— Αποκλείεται!, ἀποκρίνεται μὲ πεποίθησι ὁ Πέτρος. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ δουλειά, Σάμ. Προτιμοῦσε νὰ χάσῃ ἓνα μέρος ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς του, πορὰ ἄλλους καὶ τὴ ζωὴ του μαζί... Ἐπρεπε νὰ γυρίσῃ ἀμέσως στὸ καράβι του καὶ νὰ ξεκινήσῃ, γιατί σὲ λίγες ὥρες θά ξημέρωνε... Οἱ πειρατὲς θά ξυπνοῦσαν καί, βλέποντας κοιμένα τὰ κατάρτια τῶν πλοίων τους θά ἔτρεχαν μὲ τὶς βάρκες νὰ καταλάβουν τὸ δικό του καὶ νὰ τὸν κοιμματιάσουν... Ὁχι... Δὲν μπορεῖ νὰ πήγε αλλοῦ. Ὁ θησαυρὸς ἔμεινε σ' ἐκείνη τὴ σπηλιά!

— Καὶ λοιπὸν; ρωτᾷ ὁ Σάμ σαστισμένος, γιατί βρίσκει κι' αὐτὸς λογικὰ τὰ ὅσα λέει ὁ φίλος του. Γιατί ὁ Οὐίλλιαμσον δὲν τὸν ἀνακάλυψε τότε; Ἐψαχνε αλλοῦ;

— Ὁχι, Σάμ... Δηλαδή... Κύτταξ' ἐδῶ καὶ θά καταλάβῃς...

Τραβώντας τον ἀπ' τὸ χέρι τὸν ἔχει φέρει πάνω ἀπὸ τὸν λεπτομερὴ χάρτη τοῦ Νησιοῦ τῆς Χελώνας, ποὺ εἶναι ἀνοιγμένος σ' ἓνα τραπέζι τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ποὺ τὸν εἶχαν συμβουλευτῇ πρὶν ἀπὸ τὸ παράξενο ταξίδι τους στὸν Χ ρ ὁ ν ο. Τοῦ δείχνει μὲ τὸ δάχτυλό του ἓναν μικρὸ κόλπο στὴν πιὸ βόρεια ἀκρὴ του:

— Βλέπεις;

Ὁ Σάμ γουρλώνει πάλι τὰ ματάκια του.

— Βλέπω!, παραδεχέται στὸ τέλος. Βλέπω ὅλα δὲν καταλαβαίνω τίποτα!

— Κι' ἔμωσ! Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημεῖο ἔφτασε τὸ πλοῖο τοῦ Μόργκαν, Σάμ! Στὸ βορειότερο ἄκρον τῆς Χελώνας! Ὁ Σάμ Σάμσον ξύνει τὸ κεφάλι του.

— Λάθος θά κάνῃς Πήτ!, μουρμουρίζει. Ἐκεῖ ποὺ βγήκαμε μὲ τὴ βάρκα, δὲν ὑπάρχει κανένας κόλπος... Ἦταν μόνον ἓνα ἀκρωτήρι μακρόστενο κι' ὁλόϊσιο σὰν νύχι!

— Μπράβο, Σάμ!, φωνάζει ὁ Πέτρος καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Τὸ ἴδιο λέω κι' ἐγώ. Στὴν πιὸ βόρεια ἀκρὴ τῆς Χελώνας ὑπῆρχε ἓνα μακρόστενο ἀκρωτήρι καὶ τώρα ὑπάρχει ἓνας κόλπος, ὅπως βλέπετε στὸν χάρτη!... Αὐτὸ θά πῇ πὼς κάποιοι μεγάλοι σεισμὸς ἔγινε στοὺς αἰῶνες ποὺ μεσολάβησαν ἀπὸ τότε ὡς σήμερα... Τὸ ἀκρωτήρι βούλιαξε ὁλόκληρο στὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ!... Μαζί μὲ τὴ σπηλιά καὶ μὲ τοὺς θησαυροὺς τοῦ πειρατῆ Μόργκαν!..

Ὁ Σάμ ἔχει μείνει ἀκίνητος σὰν στήλη ἁλατος. Ἄμυδρὰ καταλαβαίνει πὼς ὁ δαιμόνιος φίλος του ἔχει δίκιο.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, ξεχνιόνται κι' οἱ δύο νὰ κυττάζουν ἐκείνον τὸν χάρτη. Ἐσφικὰ ὁ Σάμ λέει γελώντας:

— Τὸν καημένο τὸν κύριο Οὐίλλιαμσον! Πρέπει νὰ τοῦ πούμε νὰ πάμῃ νὰ ψάχνῃ, γιατί μπορεῖ νὰ φάῃ ὅλη του τὴ ζωὴ ἄδικα!

Ὁ Πέτρος κυττάζει τὸν φί-

λο του με αγάπη.

«Ἡ ψυχὴ του εἶναι ἄδολη καὶ καθαρή!», συλλογίζεται. «Χάνει ἕναν μυθώδη θησαυρὸ πού θὰ βρίσκαμε κι' ὅμως τὸ πρῶτο πράγμα, πού σκέπτεται, εἶναι νὰ εἰδοποιήσῃ κάποιον ξένο, νὰ μὴν κουράζε-ται ἄδικαι!...»

Ἡ φωνὴ τοῦ ξανθοῦ ἀγο-ραιοῦ τὸν θγάζει καὶ πάλι ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς του:

— «Εἴ! Πήτ! Τώρα πού εἶπες πῶς ἓνα κομμάτι τοῦ Νησιοῦ τῆς Χελώδας βούλια-ξε στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, συλ-λογιέμαι πῶς καὶ μιὰ ὁλόκλη-ρος ἡπειρος ἔπαθε τὴν ἴδια δουλειά!...»

— Ἡ Ἀτλαντίδα!

— Αὐτή! Πολλοὶ λένε πῶς δὲν ὑπῆρξε ποτέ... Ἀλλά...

Τὰ βλέμματα καὶ τῶν δυὸ φίλων, πέφτουν τοιῦτόχρονα πάνω στὴν θαυμαστή συσκευή τοῦ Χ ρ ό ν ο υ.

— Ἀλλὰ μόνο τὸ «Βέλος» μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν ἀληθινὴ ἀπάντησι!, μουρμουρίζει ὁ Πέτρος, συνεχίζοντας τὴ σκέ-ψι τοῦ Σάιμ. Ἰσως κάνωμε ἓνα ταξιδάκι, στὴ μυθικὴ βου-λαιγιμένη ἡπειρο!

Ὁ Σάιμ ξεροκαταπίνει χλω-μιάζοντας.

— Πρέπει... πρέπει νὰ πῶ ὅπως σὴν ποτε λ'ἴγο γάλα!, ψελλίζει. Μούρχεται λιποθυ-μιά!

Καὶ ὁρμάει ἀσυγκράτητος ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον...

Ὁ Πέτρος κουνάει τὸ κεφάλι του χαμογελώντας γιὰ τὴ μανία τοῦ φίλου του καὶ ὅ-στερα τρέχει στὴν πελώρια

βιβλιοθήκη του.

Ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ τοῦ κα-ταλαμβάνει ὁλόκληρο τὸν ἓνα τοῖχο τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἀ-πὸ τὴν ἐσωτερικὴ ἀλλὰ καὶ ἀ-πὸ τὴν ἐξωτερικὴ του πλευ-ρά, εἶναι ἔργο — ὅπως καὶ τὸ ἐκπληκτικὸ «Βέλος» — τοῦ πατέρα του, Νίκου Μέξη.

Ὁ Νίκος Μέξης ἦταν ἓνας λαμπρὸς ἐπιστήμων, πού βοή-θησε ὅσο κανεὶς ἄλλος στὴν κατασκευὴ τῶν πρώτων Ἀμε-ρικανικῶν πυραύλων τοῦ Δια-στήματος. Παρόλ'αυτὰ ὅμως, καὶ μυστικὰ ἀπ' ὅλους εἶχε νοκιάσει αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ δούλεψε χρόνια ὁλόκληρα γιὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ θαυμαστὸ μηχανήμα πού ἔχει τὴν ἱκα-νότητα νὰ μεταφέρῃ τοὺς ἐπι-βάτες του στὸ Παρελθόν.

Κάποια μέρα ὁ ὑπέρροχος ἐπιστήμων ἐξηφανίσθη καὶ οἱ ἀρχὲς ἀπέδωσαν τὴν ἐξαφάνι-σί του στὴν δράσι τῶν κατα-σκόπων. Κάλεσαν τότε τὸν γιουὸ του Πέτρο, ἓνα ἔξυπνο ταῖο καὶ τολμηρὸ ἀγόρι δεκα-πέντε χρονῶν γιὰ νὰ τὸν σπου-δάσουν με δικὰ τους ἔξοδα καὶ νὰ τὸν κάνουν ἐπιστήμο-να ἀντάξιο τοῦ πατέρα του, πράγμα κάθε ἄλλο παρά δύ-σκολο, γιατί ὁ Πέτρος ἂν λο-γαριάσῃ καὶ τὴ νεαρή του ἡλικία, εἶναι ἀληθινὴ μεγαλο-φυΐα στὴ Μηχανικὴ καὶ στὴ Φυσικὴ.

Φτάνοντας λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν Ἀμερικὴ ὁ ἡ-ρωάς μας, πῆρε ἓνα γράμμα ἀπὸ κάποιον κύριο Τζὼν Σάιμ-σον — πατέρα τοῦ μοναδικοῦ του φίλου, Σάιμ.

Ο κ. Σάμ που ήταν σπιτονοικοκύρης του πατέρα του, του παρέδωσε ένα παλυτέλιδο γράμμα απ' αυτόν και του εδήλωσε πώς ο Νίκος Μέξης είχε προπληρώσει ενοίκια δέκα ετών, γιὰ νὰ μείνῃ ὁ γυιὸς του στὸ ἴδιο σπίτι πὺν ἔμενε κι' ἐκεῖνος.

Ἔτσι ὁ Πέτρος ἔμαθε ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ πατέρα του πὺς μετατοπίζεται μ' ἓνα μυστικὸ κουμπὶ ἢ πελώρια διβλοσθήκη πῶς ἀπὸ τὴν ὁποία θρῖσκειται ἡ κρύπτη τοῦ «Βέλους», ὅπως καὶ κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ μηχανήμα.

Κατάλαβε πὺς ὁ ἄνθρωπος πὺν τὸν εἶχε φέρει στὸν κό-

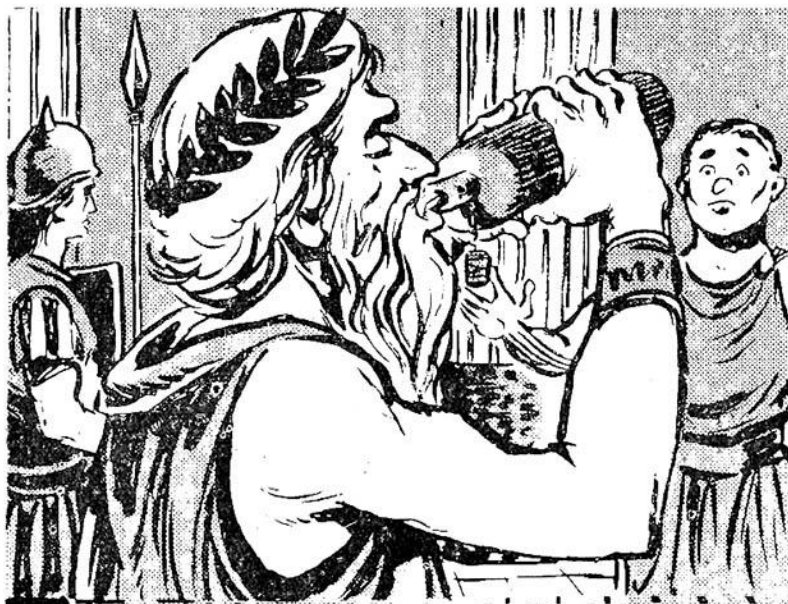
σμο, πέθανε δοκιμάζοντας νὰ ταξιδέμῃ μὲ τὸ «Βέλος». Μετὰ ἀπὸ πολλὲς μελέτες καὶ ὑπολογισμοὺς, θρῖκε τὸ λάθος πὺν στοίχιζε τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα του. Τώρα τὸ «Βέλος» ἦταν ἔτοιμο νὰ μεταφέρῃ τοὺς ἐπιβάτες του στὸ Παρελθόν, σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου καὶ σὲ ὁποιοδήποτε χρονολογία ὡς τὸ βάθος τῶν Αἰώνων...

Τὸ ταλέντο τοῦ Σάμ

ΤΟΥΤΟ τὸ τόλμημα, πὺν ἀποφάσισαν τώρα, εἶναι ριψοκίνδυνο μέχρι τρέλλας καὶ ἡ ἐπιτυχία του περισσότερο ἀπὸ ἀβέβαιη.

«Υποκλίνονται μὲ σεβασμὸ μπροστὰ τους»

— Εἰς ὑγεῖαν, λέει κι' αὐτὸς κι' ἀρχίζει νὰ πίνει γάλα!

Ὑπῆρξε τάχα ποτὲ ἡ Ἀτλαντίδα, ἡ θρυλικὴ βουλιαγμένη ἡπείρος ἢ εἶναι μονάχα, γέννημα τῆς ἀνήσυχης ἀνθρώπινης φαντασίας;

Ὁ Πέτρος Μῆξης εἶναι βέβαιος πὼς δὲν πρόκειται γιὰ ἓναν ἀπλό μῦθο.

— Κάθε μῦθος, λέει, στὸν φίλο του Σόιμ, εἶναι γέννημα ἑνὸς λαοῦ, πού κατοικεῖ μιὰ χώρα. Γιὰ τὴν Ἀτλαντίδα ὅμως ἔχουν γράψει σοφοὶ ἀπ' ὅλα τὰ μῆκη καὶ τὰ πλάτη τῆς Γῆς. Γνωρίζουν γι' αὐτὴ καὶ τὴν ἀναφέρουν στὰ συγγραμμάτιά τους, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες... Τὸ ἴδιο κι' οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι — καὶ οἱ Κινεζοὶ... Μιλοῦν γιὰ τὴν ὑπαρ-

ξί της ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν τρομακτικὸ καταποντισμό της, πού ἦταν ἀσύλληπτος...

Ἡ πληρέστατη ἐπιστημονικὴ βιβλιοθήκη πού ἔχει ὁ Πέτρος στὴν διάθεσί του, τοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ μελετήσῃ προσεκτικὰ, τὰ πάντα πού ἔχουν γραφῇ, ἀπὸ τὸ βάθος τῶν αἰώνων ὡς σήμερα, σχετικὰ μὲ τὴν Ἀτλαντίδα.

Ὁ Πέτρος — ἴσως ἀπὸ φυλετικὴ συμπάθεια — πιστεύει πὼς ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην φιλόσοφος Πλάτων βρίσκεται πιὸ κοντὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους στὴν πραγματικότητα. Συμβουλευεταὶ λοιπὸν ὅσα ἐκεῖνος ἀναφέρει καὶ κάνει τοὺς ὑπολογισμούς του, πρὶν ρυθμί-

ση στο καντράν του «Βέλους» το σημείο και τη χρονολογία.

Μιά ολόκληρη εβδομάδα εργάζεται έντατικά, μελετώντας και υπολογίζοντας, το δαιμόνιο Έλληνόπουλο. Ξέρει πώς το παραμικρό σφάλμα, μπορεί να οδηγήσει αυτόν και τον αγαπημένο σύντροφό του σε άγνωστους και τρομερούς κινδύνους.

Κι' ο Σάιμ είναι ο μόνος που τον συντροφεύει στην προσπάθειά του, μέσα στο μυστικό του εργαστήριο, κυττάζοντάς τον με μάτια συνεχώς γουρλωμένα από το θαυμασμό και αδειάζοντας... στο στομάχι του... ποταμούς γάλα.

Όσοποσο ο Σάιμ δεν μένει συνεχώς μαζί με τον Πέτρο, που φεύγει συχνά από το σπίτι, υποχρεωμένος να παρακολουθεί και τις σπουδές του. Τότε ο κατάξανθος φίλος του τρέχει επάνω στο δωμάτιό του και κλειδώνεται εκεί μέσα με τις ώρες και, όταν ο Πέτρος ξαναγυρίσει, ξαναγυρίζει κι αυτός κοντά του με ύφος μυστηριώδες.

Είναι Παρασκευή βράδυ.

Το δαιμόνιο Έλληνόπουλο έχει τελειώσει πια κάθε υπολογισμό και αναγγέλει στον Σάιμ με φωνή επίσημη:

— Αύριο θα επιχειρήσουμε το ταξίδι στην Άτλαντίδα. Άς εύχηθούμε πώς δεν θα αποτύχουμε...

— Να αποτύχουμε; φωνάζει ο Σάιμ προσβεβλημένος. Να αποτύχουμε τη στιγμή που τα λογάριάσες όλα έσυ;

— Σ' εύχοιστώ Σάιμ, για τη γνώμη σου αλλά κάθε άνθρωπος...

— Και τη στιγμή που στήριξες τους υπολογισμούς σου πάνω στα γραφόμενα του... προπάππου σου του Πλάτωνα;

— Κι' ο Πλάτων, Σάιμ, ήταν άνθρωπος και μάλιστα έζησε σε μια εποχή πού...

Άλλα ο Σάιμ ούτε αυτή τη φορά τον αφήνει να προχωρήσει παρακάτω και ξεφωνίζει με αγαανάκτησι:

— Άν ήται ν' αποτύχουμε γιατί εγώ κάθησα τόσες μέρες κι' έραβα... τις κοίστουμιές μας, για να γίνουμε... βέροι Άτλαντες και να περάσουμε το Σαββατοκύριακό μας στη Χαμένη Ήπειρο;

Και με τα λόγια αυτά ανοίγει ένα συρτάρι του γραφείου και παρουσιάζει δυο ένδυμα-σείες κατοίκων της Άτλαντίδος, όπως τις βρήκε σχεδιασμένες στην Εγκυκλοπαίδεια — αυτή είναι η δουλειά που έκανε όλη την εβδομάδα κλεισμένος στο δωμάτιό του.

Ο Πέτρος δεν μπορεί να μη χαμογελάσει με την αίσιοδοξία του φίλου του.

— Άφου είναι έτσι, Σάιμ, λέει σοβαρά τότε θα τη θρούμε την Άτλαντίδα όπως σήποτε!

Στην Άτλαντίδα

ΠΙΝ από 90 περίπου χρόνια — αναφέρει ο Πλάτων από σύγγραμμά του «Τίμαιος»

ὅταν ὁ βασιλεὺς Σόλων ἔταξιδεε στὴν Αἴγυπτο, ἐσυνάντησε στὴ Σαῖδα ἕναν γέρο, σοφὸ ἱερέα, ποὺ τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἐσεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, δὲν γνωρίζετε καλὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος σας γιατί οἱ πρόγονοί σας δὲν ἦταν ἐξελιγμένοι ὅσο ἔπρεπε στὰ γράμματα καὶ δὲν ὑπῆρξαν ἱστορικοί, ποὺ νὰ διαιτηρήσουν τὴν ἀρχαία δόξα. Ἔτσι, δὲν ξέρετε πὼς πρὶν ἑννέα χιλιάδες χρόνια σὰν ἐπετέθησαν οἱ Ἀτλαντες, μὲ τρομερὰ ὑπέρτερες δυνάμεις καὶ μὲ χιλιάδες πλοῖα, τοὺς ὁποῖους κατωρθώσατε καὶ ἐκδιώξατε μὲ ἐκπληκτικὸ τρόπο καὶ ἐλαχίστους ὑπαρσιπιστάς...»

Πάνω σ' αὐτὴ τὴν περικοπὴ βασιζέται τὸ γενναῖο παιδί καὶ ρυθμίζει τὸ καντράν τοῦ «Βέλους» στὸ 9.500 πρὸ Χριστοῦ.

Ἐπίσης ρυθμίζει τὸ σημεῖο τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὤκεανοῦ ποὺ θὰ βρεθοῦν μὲ τὸν σύντροφό του, μὲ βάσι τὸν χάρτη τῆς βουλιαγμένης ἡπείρου, ποὺ ἔχει κατασκευάσει ὁ Νορμανδὸς ἀτλαντολόγος Κίρχερ.

«Ὅλα εἶναι ἔτοιμα πιά — κι' ὁ Σάμ Σάμσον ἀκόμα ἀνεβοισμένος στὸ πίσω μέρος τοῦ «Βέλους» κρατιέται σφιχτὰ ἀπὸ τὸν φίλο του.

— Εἶπες μονάχα μισὸ λεπτό τὴν πρώτη φορά, ἔ; Πήτ; φωνάζει ὁ τελευταῖος ἀνήσυχος. Ἄν εἶναι γιὰ περισσότερον νά...

— Νὰ πάρης μαζί σου κα-

νένα μπουκάλι γάλα; λῆει εὐθυμα ὁ Πέτρος.

— Πὼς τὸ κατὰλαβες Πήτ;

— Καίμια φορὰ μού κατεβαίνουνε κάτι σπουδαῖες ἐμπνεύσεις!... Ἀλλὰ δὲν σοῦ χρειάζεται τὸ γάλα, Σάμ!... Μισὸ μόνο λεπτό θὰ μείνωμε καὶ φοδᾶμαι πὼς εἶναι καὶ, πολὺ... Ἄν βρεθοῦμε σὲ κανέναν κατακλισμό, δύσκολα θὰ γλυτώσωμε, γιὰ τριάντα ὀλόκληρα δευτερόλεπτα. Καὶ τὸ πιὸ πιθανὸν βέβαια, εἶναι πὼς θὰ κάνωμε βουτιά στὸ κέντρον τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὤκεανοῦ!

— Δὲν πιστεύεις πὼς ὑπάρχει ἡ Ἀτλαντίδα;

— Τὸ πιστεύω ἀλλὰ δύσκολο νὰ τὴν πετύχωμε μὲ τὴν πρώτη... Ἐτοιμος;

— Πανέτοιμος! Κλεινω τὰ μάτια μου! Καλὴ ἀντάμωσι, Πήτ!

Ὁ Πέτρος βάζει σ' ἐνέργεια τὴν ἐκπληκτικὴ μηχανὴ τοῦ Χ ρ ό ν ο υ, κατεβάζοντας ἕναν μοχλό.

Ἀναλαμπές ὑπέροχες τοὺς τυλίγουν, πράσινες κίτρινες, κόκκινες σὰν ἕνα Οὐράνιο Τόξο ποὺ διαλύεται σιωπηλὰ στὸ Ἀπειρο κι' αὐτὸ κρατᾷ — ἴσως μιὰ στιγμή κι' ἴσως πολλὰς χιλιάδες χρόνια... Ὑστερα...

Ὑστερα καίτι λάμπει ἐκτυφωτικὰ στὰ μάτια τους: Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ποὺ πυρπολεῖ ἕναν ὀλογάλανο οὐρανὸ ἀπ' ἀκρῇ σ' ἀκρῇ.

— Πή... Πήτ!, οὐρλιάζει ὁ Σάμ σὰν τρελλός. Δὲν βρισκό

μαστε στη θάλασσα, Πήτ!

Κι' αλήθεια δὲν βρίσκονται στη θάλασσα, παρὰ ἐπάνω σ' ἓνα ψηλὸ βουνό, στὴν ἄκρη μιᾶς χαράδρας... Καὶ πέρα, μπρὸς στὰ μῦτια τοὺς ἀπλώνεται μιὰ ἀτέλειωτη καταπράσινη κοιλάδα καὶ μιὰ ἀσύλληπτη στὴ φαντασία πολιτεία, μὲ μυριάδες ναοὺς ποὺ οἱ θόλοι τοὺς λάμπουν ὁλόχρυσοι στὸν ἥλιο.

— 'Η Ἀτλαντίδα!, ψελλίζει κομπιάζοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησι τὸ Ἑλληνόπουλο.

— 'Η Ἀ... Ἀ... Ἀτλαντίδα!, κάνει κι' ὁ Σάμ σὰν χαζός. "Ὡστε δὲν ἦταν παραμύθι, Πήτ!...

— "Οχι, Σάμ! Δὲν ἦταν παραμύθι!... Κύτταξε ἐκεῖ ἀπέναντι!...

Καὶ πραγματικὰ ἓνα ἄλλο μεγάλο βουνὸ βρίσκειται στ' ἀριστερά τους, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα. Φαίνεται πὼς θάναί τὸ μεγαλύτερο τῆς ἡπείρου, γιὰτὶ ἡ σκουρόχρωμη κορυφή του, ξύνει θαιρρεῖς τὸν οὐρανὸ καὶ ταυτόχρονα, μιὰ γιγαντιαία στήλη ὁλόμαυρου καπνοῦ ὑψώνεται πρὸς αὐτόν.

Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ βλέπει τὸ ἠφαίστειο αὐτὸ ὁ Σάμ, βλέπει ξαφνικὰ στὴ θέσι του τὴ διδασθῆκη τοῦ Πέτρου Μέξη, γιὰτὶ τὰ τριάντα δευτερόλεπτα ἔχουν περάσει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, μέσα στὴν τρομερὴ τοὺς ἐκπληξι καὶ τὸ καταπληκτικὸ «Βέλος», τοὺς ἔχει ξαναφέρει σπὴν ἐποχὴ μας.

Ὁ χρησμός

ΔΥΟ ἀγόρια ὡς δεκαπέντε χρονῶν, βαδίζουν μὲς στοὺς δρόμους τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης πολιτείας, ποὺ ὅλοι οἱ τροῦλλοι τῶν νᾶων τῆς, λαμποκοποῦν στὸ χρυσόφι. Φαίνονται κατάκοπα. Τὰ ροῦχα τοὺς εἶναι γεμάτα σκόνες ἀπὸ τὸν δρόμο.

Εἶναι ντυμένα σχεδὸν σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους διαδότες, ποὺ διασταυρῶνονται μαζί τους. Τὰ πρόσωπά τους ὅμως εἶναι πολὺ πιὸ λευκὰ ἀπὸ ἐκείνων — ποὺ ἔχουν ἓνα μελαμὸ χρῶμα, ἀνάμεσα στὸ κόκκινο καὶ τὸ κίτριν. Ἀκόμα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοὺς εἶναι διαφορετικὰ — ἐξαιρετικὰ πιὸ ἐκλεπτυσμένα.

Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τῆ ζώνη, κροέ μονται δυὸ παγοῦρια, ἓνα δεξιά κι' ἓνα ἀριστερά. Τὰ παγοῦρια εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ μιὰ πλαστικὴ οὐσία καὶ εἶναι καὶ τὰ δυὸ μισογεμάτα.

Τὸ ἀγόρι αὐτὸ σταματᾷ ἄξαφνα καὶ ξεκρεμάει τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ παγοῦρια του. Τὸ ξεβουλώνει, τὸ φέρνει στὸ στόμα του καὶ ρουφᾷ μὲ φανερὴ ἀπόλαυσι, μερικὲς γερεὲς γουλίες.

— "Αἰα!," κάνει μετὰ, πλαταγιάζοντας τὴ γλῶσσα του. Νὰ ζήσει ἡ κατακόουλα ποὺ θὰ κᾶν αὐτὸ τὸ ὑπεροχο γάλα ὕστερα ἀπὸ... δέκα χιλιάδες χρόνια, γιὰ νὰ τὸ πιῶ ἐγὼ τώρα!

Ὁ σύντροφός του χαμογελάει.

— Γιατί πίνεις μιὰ ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ μιὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο πα-
γοῦρι; Σάμ; ρωταίει.

— Γιατὶ ἀπλοῦστατα ἂν
ἄδειαζα τὸ ἓνα, θὰ ἔγερνα ὕ-
στερα ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά!
ἀποκρίνεται ὁ Σάμ Σάμσον -
ἀφ' οὗ ὅπως πολὺ καλὰ ἔχει
κοιταλαβεῖ ὁ ἀναγνώστης τὰ
δυσὲς ἐκεῖνα ἀγόρια εἶναι ὁ Πέ-
τρος Μέξης κι' ὁ πιστὸς φί-
λος του, ποὺ ἔχουν ἔρθει γιὰ
δευτέρη φορὰ στὴν ἀρχαία
Ἀτλαντίδα, μὲ τὴ βοήθεια τῆς
ὑπέρροχης μηχανῆς ποὺ τ α-
ξ ι δ ε ὕ ε ι σ τ ὸ ν χ ρ ὀ -
ν ο καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ
μείνουν ἓνα ὁλόκληρο εἰκοσι-
τετράωρο τώρα σ' αὐτὸν τὸν
μυθικὸ τόπο, ποὺ δὲν ὑπάρχει
πιά...

Ἀλλὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ
ποῦν περισσάτερα.

Ξαφνικά, σιδερένια χέρια
ἀρπάζουν τὰ μπράτσα τους.

Ἐκπληκτα καὶ τραυμαγμένα
φυσικά τὰ δυσὲς ἀγόρια, ποὺ
ὡς αὕτῃ τῇ στιγμήν εἶναι βέ-
βαια πὼς ξεγελοῦν τοὺς πάν-
τες μὲ τίς στολές τους, βλέ-
πουν πὼς τοὺς τριγυρίζουν
καιμιά δεκαριά στρατιῶτες,
ποὺ οἱ πανοπλίες τους εἶναι
ὁλόκληρες ἀπὸ καθαῖρό ἀσημί!
Ἐνῶ τὰ δόρατα ποὺ κρατοῦν
στὰ χέρια τους, ἔχουν χρυ-
σαφένιες αἰχμές.

Ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸ ἔνστι-
κτο εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀντιστα-
θοῦν, ὅταν ἀπρόοπτα ἐξακρι-
βῶνουν πὼς τὰ χέρια ποὺ σφί-
χτηκαν σὰν τανάλλες στὰ
μπράτσα τους, δὲν εἶναι ἐχθρι-
κά.

Οἱ Ἀτλαντες ὑποκλίνονται

μὲ σεβασμὸ μπροστὰ τοὺς
καὶ τοὺς ἀφήνουν ἀμέσως ἐ-
λεύθερους. Ἕνας πανύψηλος
ἄνθρωπος ποὺ φαίνεται νὰ εἶναι
ἐπικεφαλὴς τοῦ ἀποσπάσμα-
τος, δείχνει στὰ δυσὲς ἀγόρια
ἓναν φορδὺ δρόμο δεξιὰ τους.

— Ἀκολουθήστε με, λέει
γλυκὰ μὲ μελωδική φωνή. Ὁ
βασιλεὺς Ἀζάης σὰς περιμέ-
νει στὸ ἀνάκτορό του!

— Μὰς περιμένει; ψελλί-
ζει κατὰπληκτος ὁ Σάμ μι-
λώντας στὸν Πέτρο. Δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ μὰς περιμένῃ! Κά-
ποιο λάθος θὰ κάνῃ! Ἐκτὸς
κι' ἂν θέλουν νὰ μοῦ κλέψουν
τὸ γάλα μου!

Ὡστόσο οἱ Ἀτλαντες δὲν
φαίνονται νὰ καταλαβαίνουν
«γινῶ» ἀπ' αὐτὰ ποὺ λένε τὰ
δυσὲς παιδιὰ μεταξύ τους. Πε-
ριμένουν ὑπομονητικὰ καὶ στέ-
κουν ὅλοι προσηχῇ.

— Κάτι περίεργο συμβαί-
νει!, λέει ὁ Πέτρος σκεπτικὰ.
Καὶ ὅπωςδήποτε τὸ μόνο ποὺ
δὲν φαντάζομαι νὰ θέλουν, εἴ-
ναι νὰ σοῦ κλέψουν τὸ γάλα
σου! Πάμε μαζί τους! Δὲν
φαίνεται νὰ ἔχουν κακὰς δια-
θέσεις...

Ὁ Σάμ πιάνει σφιχτὰ τὰ
παγοῦρια του καὶ μὲ τὰ δυσὲ
του χέρια καὶ ἀπαντᾷ:

— Ἡ εὐθύνη δική σου!

Καὶ ξεκινοῦν, περιστοιχι-
σμένοι ἀπὸ τοὺς Ἀτλαντες
στρατιῶτες.

Παροῦν ὁλόκληρον ἐκεῖνο,
τὸν δρόμο καὶ προχωρώντας
θαυμάζουν τὰ ὑπέρροχα κτι-
ρια καὶ τοὺς ὁλόχρυσους θό-
λους τῶν ναῶν, ποὺ θυμίζουν
Ἑλληνικὰ, Δωρικὸ ρυθμό.

Τέλος φτάνουν σ' ένα ολό-
λαμπρό παλάτι.

Τότε οι φρουροί που στέ-
κουν έξω από την μεγαλόπρε-
πη, μαριμάρινη πύλη, ύψωνουν
κάτι ολόχρυσαι κέρατα σάν
σάλπιγγες και ήχουν έναν
θριαμβευτικό ρυθμό. Ύστερα
καθώς τα δυο, άγόρια συνω-
δεύόμενα πάντα από τους ά-
σημιοντιμένους στρατιώτες,
προχωρούν στο έσωτερικό ύ-
ποκλίνονται βαθειά μπροστά
τους.

Ο Σάμ δέν μπορεί νά τά
χωνέψη όλ' αυτά καί λέει
του Πέτρου σκύδοντας στ' αυ-
τί του:

— Σάν νά μου φαίνεται,
πώς αὐτή τή φαιρά τὸ «Βέλος»
...πρελλάθηκε! Μήν μου πῆς
ὄχι, Πήτ!

Καί πραγματικά οὔτε ὁ Πέ-
τρος μπορεῖ νά πῇ ὄχι, αὐτή
τῇ φορά, γιατί τὸ μυαλό του
πηγαίνει νά σταματήσει μ'
ὅλ' αὐτά.

Περνοῦν μιὰ πελώρια σάλ-
λα γεμάτη μ' ολόχρυσα ἀγάλ-
ματα, πού παριστάνουν διά-
φορες θεότητες.

— Μ' ἓνα ἀγαλιματάκι ἀπ'
αὐτά, θά μπορούσα ν' ἀγορά-
σω... τὸ μεγαλύτερο πρᾶτήριο
γάλακτος τῆς Ἀμερικῆς!
μουρμουρίζει ὁ Σάμ μ' ἓναν
κάμπο στὸν λαιμό.

Μιὰ καινούργια πύλη ἀνοί-
γει ἀμπρός τους. Ἦχοι ἀπὸ
σάλπιγγες πάλι, καίμπανίζουν
στοὺς πανύψηλους θόλους τῆς
νέας αἰθουσας πού μπαίνουν
καί πού ἔχει καιμιὰ ἑκατο-
σπῆ μέτρα μᾶκρος.

Ἀντίκρυ, σ' ἓναν μεγαλό-

πρεπο, χρυσοστόλιστο θρό-
νο, κάθεται ἓνας ἄνθρωπος.

Οἱ συνοδοὶ τους τοὺς δεί-
χνουν πὼς πρέπει νά προχω-
ρήσουν.

Βαδίζουν σιγά - σιγά, θαμ
πωμένοι ἀπὸ τὸν ὄνειρώδη
πλοῦτο πού βλέπουν παντοῦ.

Κάποτε φθάνουν ἐμπρός
στον θρόνο. Σ' αὐτὸν κάθεται
ἓνας σεβάσιμος ἄνθρωπος μὲ
μακριὰ μαλλιά ἰάλλὰ καθό-
λου γένεια καί πρόσωπο γε-
μάτο ψιλές - ψιλές ζαρωμα-
τιές ἀπὸ τὰ χρόνια.

Πλαῖι του στέκονται δυὸ ἀ-
λύγιστοι ἀσημιοντιμένοι φρου-
ροί, πού βαστοῦν μακριὰ δό-
ρατα, ὁ ἓνας ἀπὸ τῇ μιᾷ κι'
ὁ ἄλλος ἀπὸ τῇ ἄλλῃ μεριά
τοῦ θρόνου. Εἶναι τόσο ἀκί-
νητοι, πού θαρρεῖς πὼς ἔχουν
πεθάνει.

Αὐτὸς πού κάθεται στὸν
θρόνο καί πού εἶναι βασιλιάς
ὥπως εἶχε πῇ ἐκεῖνος ὁ ἀξιο-
ματικὸς στοὺς δυὸ φίλους, ση-
κώνεται ὀρθίος καί φέρνει τὰ
δυὸ κοκκαλιάρικα χέρια του
στὸ στήθος — φανερό πὼς
πρόκειται γὰ ἐγκάρδιο τρόπο
χαίρεσμου.

— Σὰς παρίμενα!, λέει
κι' ἡ φωνή του καιμπανίζει χί-
λιες φορές στοὺς θόλους τῆς
μεγάλῃ σάλας.

Ο Πέτρος καί πηγαίνει νά
πῇ ἐκπληκτος ἀλλὰ ἐκεῖνος,
συναχίζει μὲ τὴν ἴδια βαθειὰ
φωνή:

— Ἦρθατε μὲ τὴν εὐλογία
τῶν Θεῶν, νεαροὶ ἄνθρωποι
ἀπὸ τὸ μακρινὸ Μ έ λ λ ο ν!
Ἦρθατε γιὰ νά σώσετε τὸ
Γένος! Καλῶς ἦρθατε!

Ὁ Πέτρος γλωμιάζει καὶ γυρίζει στὸν φίλο του κατὰ-πληκτος.

— Θὰ τρελλαθῶ!, μοιρ-
μουρίζει. Μήπως ὄνειρεύομαι;

— Ναί καὶ βλέπομε τὸ ἴ-
διο ὄνειρο; Ὁραῖο δὲν εἶναι;
ἀποκρίνεται ὁ Σάμ, πού πιὸ
ἀφελὴς ἀπὸ τὸν σύντροφό του
δὲν ἐπηρεάζεται καὶ τόσο ἀπὸ
τὸ τρομερὸ μυστήριον καὶ ἔχει
ἀρχίσει νὰ «τὸ γλεντᾷ».

Τραβάει τὸ ἕνα παγούρι
του, τὸ ξεβουλώνει καὶ φέρ-
νοντάς το στὸ στόμα του λέει:

— Καλῶς σὰς θρήκαμε!
Εἰς ὑγείαν! — καὶ ρουφάει
μιά γενναῖα γουλιὰ.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀτλάν-
των νομίζει πῶς αὐτὸς εἶναι
ὁ χαιρετισμὸς τῶν ξένων του
καὶ θέλει νὰ φανῇ εὐγενής.
Πλησιάζει, ἀπλώνει τὸ κοκκα-
λιάρικο χέρι του καὶ παίρνει
τὸ παγούρι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ
Σάμ, πού χάσκει.

— Εἰς ὑγείαν!, λέει κι' αὐ-
τὸς κι' ἀρχίζει νὰ πίνει γάλα.

Ὁ Σάμ τοῦ τὸ τραβάει
τρομαγμένος.

— Σιγά - σιγά!, τοῦ φω-
νάζει μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.
Δὲν κάνει νὰ πίνης πολὺ ἀπ'
αὐτό, στὴν ἡλικία σου! Θὰ
πόθῃς ἀναφυλαξίᾳ. Μέγας εἴ-
σαι, Κύριε! Στάμα εἶναι αὐ-
τὸ ἢ πηγάδι; Τόφτασε στὸν
πάτο!

Παραδίξως αὐτὰ τὰ τελευ-
ταῖα λόγια τὰ λέει στ' Ἄμε-
ρικάνικα, γιατί κι' ἐκεῖνος κι'
ὁ Πέτρος, μόνο ὅταν μιλοῦν
ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς Ἀτλαν-
τες μιλοῦν στὴ γλῶσσα τους,
μὲ τὴν τηλεπαθητικὴ ἰκανότη-

ταί που τοὺς δίνει τὸ «Βέλος»
— δηλαδὴ μιλοῦν μιὰ γλῶσ-
σα πού στὴν πραγματικότητά
δὲν τὴν ξέρουν!

Ὁ Πέτρος πού ἔχει μαρμα-
ρώσει ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, πάλι
κάτι πηγαίνει νὰ πῇ ἀλλὰ καὶ
πάλι δὲν προλαβαίνει γιατί
τὸν σταματᾷ ἡ φωνὴ τοῦ
Ἀτλάντα βασιλεῖ:

— «Δὲν θὰ γνωρίζωμε τὴ
γλῶσσα τους, ἐνῶ αὐτοὶ θὰ
καταλαβαίνουν τὴ δική μας!»

Ὁ Χρησμός εἶναι τέλειος!

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ
ξέρετε ἀπὸ ποῦ ἐρχόμαστε;
ρωτᾷ ὁ Πέτρος πού κοντεύει
νὰ σκάσει.

Εἶμαι ὁ βασιλεὺς Ἀζᾶς
ὁ 65ος!, ἀποκρίνεται ὁ γέ-
ρος ἐπίσημα. Εἶμαι κατ' εὐ-
θείαν ἀπόγονος τοῦ μεγάλου
Θεοῦ Ποσειδῶνα καὶ γι' αὐτό
ἔχω τὸ προνόμιον νὰ μπορῶ νὰ
μιλῶ μαζί' του, ὅταν ἀναβαί-
νω στὴν κορυφὴ τοῦ πανύψη-
λου βουνοῦ του...

Ἐκεῖ ἀνέβηκα καὶ τώρα
πού ἡ Ἀτλαντίδα κινδυνεύει
καὶ ὁ Θεὸς Ποσειδῶν μοῦ ἔ-
δωσε τὸν Χρησμό...

— Νὰ τὸν εἶχαμε στὴν Ἀ-
μερικὴ νὰ γράφῃ παραμύθια,
θὰχε γίνῃ ζάπλουτος!, λέει
ὁ Σάμ ἀγανακτισμένος. Κάτι
τέτοια δὲν τὰ διαβάζουμε πιὰ
οὔτε τὰ μωρά! Ἀκούς νὰ
μοῦ μιγαρίσῃ τὸ παγούρι
μου! Πῶς νὰ πιῶ ἀπὸ δαῦτο;
Αὐτὸς πού βλέπεις τώρα, ἔχει
γίνει ὄχι σκόνῃ ἀλλὰ κι' ἐγὼ
δὲν ξέρω καλὰ - καλὰ τί!

Ὁ Πέτρος δὲν τὸν ἀκούει -
καὶ εὐτυχῶς δὲν ἀκούει οὔτε
ὁ Ἀζᾶς ὅλες αὐτὲς τὶς κου-

Όπισθοχωροῦν κατατρομαγμένοι, γεμάτοι δέος.

ταμάρες που έχουν εἰπωθή φυ-
σικά στ' Ἀμερικάνικα.

Κι' ὁ βασιληᾶς τῶν Ἀτλάν-
των συνεχίζει:

— Νά, ὁ Χρησμός πού μοῦ
ἔδωσε ὁ Ποσειδών: Ἡ Ἀτλαν-
τίδα καταδικάσθηκε ἀπὸ τὸν
Δία, τὸν Θεὸ τῶν Θεῶν! Τὸ
Κοίμα τοῦ αὐτοκράτορα εἶναι
τόσο βαρὺ, πού θά τὴν κατα-
ποντίσῃ ὁλόκληρη, στὰ βάθη
τοῦ Ὠκεανοῦ!» Ἀπαλπισμέ-
νος τὸν ρώτησα τότε: «Εἶναι
λοιπὸν γραφτὸ νὰ χαθοῦν ὅ-
λοι οἱ Ἀτλαντες γιὰ τὸ κρίμα
τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δέκα βασι-
λιάδες της;» Κι' ἄκουσα στὸ
μουγγρητὸ τοῦ Μεγάλου Κρα-
τήρα, πού εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ
Ποσειδῶνα, τὴν ἀπάντησι:
«Μόνο ὅταν θάρθουν ἐκεῖνοι
πού ἄκόμα δὲν ἔχουν γεννηθῇ
ἀπὸ δεκάδες αἰῶνες θά κυλή-
σουν πρὶν ἀπ' τὸν ἐρχομό
τους στὸν κόσμον, οἱ νικητὲς
τοῦ Χ ρ ό ν ο υ, μόνον τότε,
ὑπάρχει μιὰ ἐλπίδα νὰ σωθῇ
τὸ Γένος» «Πῶς θά γνωρίσω-
με, Θεῖε Πατέρα, τοὺς δαμα-
στὲς τοῦ Χρόνου;» ρώτησα.
«Τὸ πρόσωπό τους θάναι λευ-
κὸ κι' ἡ καρδιά τους καθαρή.
Δὲν θά γνωρίζετε τὴ γλῶσ-
σα τους, ἐνῶ αὐτοὶ θά κατα-
λαβαίνουν τὴ δική σας... Ἀν
βελήσουν νὰ σᾶς βοηθήσουν,
θάχετε σωθῇ!» Ἐτσι μίλησε
ὁ Ποσειδῶνας, ὁ Θεὸς πού ἔ-
χτισε τούτη τὴν ἥπειρο πάνω
στὰ κύματα...

— Μηχανικὸς νὰ σοῦ πε-
τύχη!, λέει ὁ Σάμ στὸν Πέ-
τρο γελώντας. Τέτοια ντουβά-
ρια ἔβγαζε τὸ Πολυτεχνεῖο τοῦ
Ὀλύμπου; Ἀν τὴν εἶξε στε-
ρεώσις καλύτερα μὲ βράχια,
ἀπὸ κάτω δὲν θά βούλιαζε!

Τὸ κρίμα
τοῦ αὐτοκράτορα

Ο ΠΕΤΡΟΣ ὅμως ἐξακολου-
θεῖ νὰ μὴ δίνη καμμιά σημα-
σία στὶς κουταμάρες τοῦ φί-
λου του. Ἀκούει βαθεῖα συγ-
κινημένος τὰ λόγια τοῦ Ἀ-
ζᾶη:

— Ὅταν ὁ Ποσειδῶν κατό-
ικησε τούτη τὴν ἥπειρο, ἔκανε
πέντε ζευγάρια δίδυμα παι-
διά: Τὸν Ἀτλάντα καὶ τὸν Γά-
δειρον, τὸν Ἀμφήρη καὶ τὸν
Εὐαίμονα, τὸν Μνησέα καὶ τὸν
Αὐτόχθονα τὸν Ἐλάσιππο καὶ
τὸν Μήσταρα καὶ τὸν Ἀζᾶην
καὶ τὸν Διαπρεπή. Ὅλοι αὐ-
τοὶ ἔζησαν ἐπὶ αἰῶνες καὶ ἔ-
καναν πολλὰ παιδιὰ καὶ παι-
διὰ τῶν παιδιῶν τους. Ὁ Ἀτ-
λάντας πού ἦταν ὁ πρωτότο-
κος, ἔγινε αὐτοκράτωρ κι' ἔ-
χτισε μιὰ μεγάλη πολιτεία,
τὴν Ἀτλαντίδα. Οἱ ἄλλοι ἐν-
νιά ἔχτισαν ἀπὸ μιὰ πόλι κι'
αὐτοὶ μὲ τ' ὄνομά τους κι'
ἔγιναν βασιλιάδες. Αὐτὴ ἡ ἀρ-
χὴ διατηρήθηκε πάντα. Οἱ ἀ-
πόγονοι τοῦ Ἀτλάντα γίνον-
ται αὐτοκράτορες κι' οἱ ἀπό-
γόνοι τῶν ἄλλων ἐννιά ἀδελ-
φῶν του βασιλιάδες στὶς ὑπό-
λοιπες πολιτείες.

«Ἡ γῆ ἐτούτη ἔχει ὅλους
τοὺς θησαυροὺς καὶ τὰ τρία
πολιτισμώτερα μέταλλα: Τὸ
χρυσάφι, τὸ ἀσημένι καὶ τὸν
χαλκὸ. Εἶναι ἕνας πραγματι-
κὸς Παράδεισος, τόσο πλού-
σιος, πού κανεὶς ποτὲ δὲν χρει-
άστηκε ν' ἀναζητήσῃ τὸ πα-
ραμικρὸ ἀπὸ καμμιά ἄλλη χώ-
ρα, γιὰ τὰ πάντα ὑπῆρχαν
ἐδῶ... Ἐπὶ κανένας Ἀτλαν-
τας ποτὲ δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ
νησί μας, νὰ πάῃ στὸν ὑπό-

λοιπο κόσμος... 'Αλλά και ὁ Θεὸς Νόμος ἦταν αὐτός: «Κα νεῖς δὲν ἐπρεπε ποτὲ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν 'Ατλαντίδα. Σ' ὅλων τῶν κατοίκων τῆς στὶς φλέβες ἔτρεχε πάντα τὸ αἷμα τοῦ Θεοῦ Ποσειδῶνα καὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀναμιχθῇ μ' ἄλλων κοινὴν θνητῶν... Νά, ὅμως, ποὺ φτάσαμε στὴ σημερινὴ δύστυχία... Ὁ Γάδων, ὁ τελευταῖος μαις αὐτοκράτωρ κι' ἐξάδελφός μου, γεννήθηκε μὲ τὸν σπῆρο τοῦ κακοῦ στὴν καρδιά του. Ὁνειρεύτηκε νὰ κατακτήσῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον μὲ τὴ δύναμι τῶν ὅπλων!

'Αποφάσισε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν 'Αθήνα. Τοῦ εἶπαν οἱ μάντιες νὰ μὴν τὸ κάνῃ αὐτό, γιὰ τὶ θὰ ὀδηγηθῇ μόνος του στὸν ἀφανισμό... 'Αν ἐμεῖς οἱ 'Ατλαντᾶς εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Ποσειδῶνα καὶ οἱ 'Αθηναῖοι, εἶναι παιδιὰ τῆς Θεᾶς 'Αθηνᾶς!»

— Τὸ ἀγόρι ἀπὸ δῶ εἶναι δισέγγονός της! φωνάζει θρησπευτικὰ ὁ Σάμ πού τὸν γαργαλάει ἡ γλῶσσά του. 'Αθηναῖος βέρος! Δεῖξε τὴν ταυτότητά σου, Πήτ!

— Δυὸ φορές δοξασμένοι οἱ Θεοὶ πού σὰς ἔστειλαν!, μουρμουρίζει μὲ τρεμώμενη φωνὴ ὁ 'Αζάης. Ἡ σοφία τοῦ Ποσειδῶνα εἶναι μεγάλη, νὰ στείλῃ ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς 'Αθηνᾶς νὰ μᾶς βοηθήσῃ. 'Αλλοῖμονο, κανέναν δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ ὁ Γάδων... Οὔτε ἀκόμα καὶ τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα Ποσειδῶνα, ποὺ ξύπνησε καὶ τίναξε φλόγες καὶ καπνοὺς στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὸν κρατῆ-

ρα τοῦ βουνοῦ του, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ!... Τὰ φρένα του σάλεψαν ἀπὸ τὴν ἰδέα νὰ γίνη πρὸ ἰσχυρὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἴσιος μὲ τοὺς Θεοὺς!

— Γιατὶ δὲν τὸν πολεμοῦσατε ἐσεῖς οἱ ἴδιοι νὰ τὸν σταματήσετε; ρωτᾷ ὁ Πέτρος συνεπαρμένος.

— Γιατὶ καὶ τότε ἡ ἴδια καταστροφὴ θὰ μᾶς περιέμενε! Ἡ ἱερὴ Διαθήκη τοῦ Ποσειδῶνα λέει πῶς ὅτιδήποτε κακὸ κι' ἂν κάνῃ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς βασιλιάδες τῆς 'Ατλαντίδας, ποτὲ οἱ ἄλλοι, οἱ ἀδελφοὶ του δὲν πρέπει νὰ σηκώσουν τὰ ὅπλα ἐναντίον του γιὰτὶ ὁλόκληρη ἡ ἡπειρος θὰ καταποντισθῇ!

— 'Απὸ καταποντισμὸ σὲ καταποντισμὸ τὸ πῆγαινε δηλαδὴ!, λέει ὁ Σάμ μὲ γουρλωμένα μάτια. 'Εσεῖς, μάτια μου, καὶ ποὺ περπατούσατε, ἔπρεπε νὰ τρέμουν τὰ φυλλοκάρδια σας, μὴν κουνηθῇ ἀπὸ τομα καὶ πᾶσι φοῦντο!

— Καὶ τὶ ἀπόκαμῃ ὁ Γάδων; ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ὁ Πέτρος, κάνοντας νόημα στὸν Σάμ νὰ σωπάσῃ.

— 'Εχει ξεκινήσει ἐδῶ κι' ἓνα μῆνα μὲ χίλια διακόσια πολεμικὰ πλοῖα! ἀπακρίνεται συντριμμένος, ὁ 'Αζάης. Σὲ λίγες μέρες θὰ πρέπη νὰ φτάσῃ στὴν 'Αθήνα. 'Αν καταστρέψῃ τὴν πόλιν τῆς 'Αθηνᾶς εἴμαστε ὀριστικὰ χαμένοι!

— Καὶ τὶ μπορούμε νὰ κάνωμ', ἐμεῖς;

— Νὰ χαρίσετε τὴ νίκη, στοὺς 'Αθηναίους! Νὰ πετά-

ξετε τὸν Γάδωνα καὶ τὸν στρα-
τό του σπῆ θάλασσαν... "Ἔτσι
δὲν θάμιασι" ἐμεῖς ποὺ θὰ τὸν
ἔχωμε χτυπήσει καὶ τὸ Γένος
μας θὰ σωθῇ! "Ἔσεῖς ἔχετε
δοιμάσει τὸν Χρόνο. Μπορεῖτε
νὰ βρεθῆτε στὴν Ἀθήνα πρὶν
ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ προετοιμά-
σετε τὸν λαό της...

— "Ἔχω μιὰ ἀπορίαν!, τοῦ
λέει ὁ Σάμ.

— Οἱ Θεοὶ νὰ μὲ φωτίσουν
νὰ γνωρίζω τὴν ἀπάντησί της!
ἀποκρίνεται ὁ βασιλιάς Ἀ-
ζᾶς.

...Γελάδες δὲν ἔχετε καθό-
λου σ' αὐτὸ τὸ μέρος; ρωτᾷ
ἀνήσυχα ὁ Σάμ. Δὲν μούτυχε
τάσον δρόμο νὰ ἰδῶ καμμιὰ!

Ὁ Πέτρος ἔχει ἐξηγήσει
στὸν Ἀζᾶ πῶς δὲν μποροῦν
νὰ κάνουν τίποτα πρὶν νὰ συμ-
πληρωθοῦν οἱ εἰκοσιτέσσερις
ῥες ποὺ εἶναι ὑποχρεωμέ-
νοι ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ Χρόνου
νὰ μείνουν στὴν Ἀτλαντίδα.

Ὁ γερο - βασιλιάς, ὥσπου
νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ προθεσμία
τοὺς παίρνει καὶ τοὺς γυρίζει
σ' ὁλόκληρο τὴν πόλιν Ἀζαί-
δα — ποὺ οἱ δυὸ φίλοι τὴν εἶ-
χαν περάσει γιὰ τὴν Ἀτλαν-
τίδα ὅταν τὴν πρωτοεῖδαν.

Ὁ πολιτισμὸς τοῦ λαοῦ ἐ-
κείνου εἶναι ἀφάνταστος, ἀν-
λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του πῶς
ἔζησαν στὸ βάθος τῶν αἰώ-
νων. Ὁ Πέτρος κι' ὁ Σάμ μὲ
γουρλωμένα μάτια παρακο-
λουθοῦν τὰ πάντα, γεμάτοι
συγκίνησι ποὺ βλέπουν πρά-
γματα, τὰ ὁποῖα κανεὶς ξένος
πρὸς τοὺς Ἀτλαντες δὲν εἶδε
ποτέ.

Τέλος ὁ Ἀζᾶς τοὺς γυρί-
ζει στὸ ἀνάκτορό του καὶ
τοὺς παρουσιάζει τὴ μικρὴ
καὶ χαριτωμένη ἐγγονή του,
τὴν Ἰμκα.

— "Ὅταν γεννήθηκε ἡ Ἰν-
κα, λέει ὁ Ἀζᾶς περηφάνος
χαϊδεύοντας τὰ μεταξωτά μαλ-
λιά της, οἱ μάντιες μᾶς ἔδω-
σαν ἓνα παράξενο χρησμό:
«Ἦρθε στὸν κόσμον ἡ κόρη
ποῦ θ' ἀναδυθῇ μέσ' ἀπὸ τὰ
κύματα, σὰν τὸν Πατέρα Πο-
σειδῶνα, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ Γέ-
νος!»

Ἀλλὰ οἱ ῥες ἔχουν περά-
σει καὶ σὲ λίγο οἱ δυὸ «χρο-
νοναῦτες» βρίσκονται πάλιν
πάνω στὸ «Βέλος», γιὰ νὰ ἐ-
τοιμάσουν τὸ καινούργιο τα-
ξίδι τους, πηγαίνοντας στὴν
πανάρχαια Ἀθήνα...

Προετοιμασίες

ΟΙ ΔΥΟ φίλοι ἔχουν πέσει
σὲ βαθεῖα συλλογὴ, μὲς στὸ
ἐργαστήριό τοῦ Πέτρου.

— Καὶ πῶς θὰ βοηθήσου-
με τοὺς Ἀθηναίους νὰ νική-
σουν διακόσιες χιλιάδες Ἀτ-
λαντες; ρωτᾷ ὁ Σάμ ἀπαρη-
γόρητος, ἀφοῦ δὲν μπορούμε
νὰ πάρουμε μαζὶ μᾶς πολυ-
βόλα, ἐπειδὴ εἶναι μεταλλικὰ
καὶ δὲν περνᾶνε ἀπὸ τὴ μη-
χανὴ τοῦ Χρόνου;

Ὁ Πέτρος δὲν τοῦ ἀποκρί-
νεται. Κάποια σκέψις στριφο-
γυρίζει ὅπο ὥρα στὸ μυαλό
του.

Ὁ Σάμ ἀναπηδάει ἀπὸ τὴ
θέσιν του καὶ ξεφωνίζει θριαμ-
βεμτικά;

— Έχω μιὰ ιδέα: Νὰ κατασκευάσουμε... χειροβομβίδες νάυλων! Δὲν εἶναι θαύμα Πήτ;

Ὁ Πέτρος ὡς ἀναπνέει κι' αὐτὸς τὴν ἴδια στιγμή. Ἐπὶ τέλους οἱ σκέψεις του ὁλοκληρώθηκαν. Τὸ σχέδιό του εἶναι ἔτοιμο.

— Δὲν θὰ κάνουμε χειροβομβίδες νάυλων, Σάιμ!, λέει μὲ μιὰ παράξενη λάμπη στὰ μάτια. Θὰ κάνουμε κάπὶ καλύτερο...

— Σὰν τί;

— Πρῶτα - πρῶτα, θὰ βάλουμε κάτω τὶς χημείες καὶ θὰ μάθουμε πὼς κατασκευάζεται τὸ δακρυγόνον ἀέριο...

— Πολὺ εὐκόλο, Πήτ!, λέει ὁ Σάιμ ἐνθουσιασμένος. Τὸ βάζουν μέσα σὲ γυάλινες σφαίρες καὶ τὸ πετᾶνε!

— Μπράβο σου!, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος γελῶντας. Γιὰ νὰ μὴ ὅμως στίς γυάλινες σφαῖρες πρέπει νὰ κατασκευασθῇ προηγουμένως.

— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται! Καὶ πὼς γίνεται;

— Εἴπαμε πὼς θὰ διαβάσουμε καὶ θὰ μάθουμε. Ὅσο γιὰ τὸ γυαλὶ ξέρω πολὺ καλά πὼς κατασκευάζεται... Ὑστερα πρέπει νὰ κόψω κι' ἕναν ὑπολογισμό... Λογαριάζοντας τοὺς ἡλιακοὺς κύκλους πρέπει νὰ φροντίσω νὰ βρῶ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴν πιὸ κοντινὴ ἡμερομηνία σ' αὐτὴν ποὺ βρεθῇκαμε στὴν Ἀτλαντίδα, ποὺ ἔγινε ἐκλειψς ἡλίου ὁρατὴ ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα...

Ὁ Σάιμ ἔχει ἀπομείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα:

— Γιὰ νὰ τὸ βρῇς αὐτὸ,

θὰ φᾶς ἑκατὸ χρόνια λογαριάζοντας Πήτ!

— Μὴ φοβάσαι. Θὰ βάλω αὐτὸ τὸ πρόβλημα στὸν Ἡλεκτρονικὸ Ἐγκέφαλο τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου Ἐρευνῶν καὶ θὰ πάρω τὴν ἀπάντησι σὲ λίγα λεπτά!

Ὁ Σάιμ ἡσυχάζει κάπως καὶ ὕστερα λέει:

— Κι' ἐγὼ τὶ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ βοηθήσω, ὥστόσο, Πήτ;

— Νά... πίνης γάλα γιὰ νὰ δυναμώσης!

Ἀπεσταλμένοι
τοῦ Ἄρη...

ΤΟΥΤΗ τὴ φορὰ βρίσκονται σ' ἕνα ἀγριώτατο τοπίο. Μπροστὰ τους κι' ἀριστερά, ὑμῶνται ἕνας γυμνὸς δράχος καὶ πέρα, στὸ δάθος λάμπει στὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὁ καθρέφτης τῆς θαλάσσης. Δεξιὰ τους ὑμῶνεται ἕνας καταπράσινος λόφος, μὲ ἕναν μεγάλο γκρίζο βράχο στὴν κορυφὴ του.

Ἄν ὅμως γιὰ τὸν Σάιμ Σάιμ σὺν ὅλ' αὐτὰ δὲν λένε τίποτα, ὁ Πέτρος Μάξης, τὸ θαρραλέο Ἑλληνόπουλο ποὺ τελειοποίησε τὴν ἐκπληκτικὴ συσκευὴ ποὺ ταξιδεύει στὸν Χρόνο, ἀπὸ τὴ συγκίνησι δὲν μπορεῖ ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Κυττάζει ὁλόγυρα σχεδὸν τρομαγμένος, ἐνῶ ἕνα σιδερένιο χέρι σφίγγει τὴν καρδιά του.

Στὸ τέλος καταφέρνει καὶ μελλίζει κυττάζοντας τὸν πράσινο λόφο;

— 'Ο... ὁ Λυκαθηπτός! Θεέ μου! Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ἔκπαισις μὲ τὰ ποτάμια καὶ τὰ δέντρα, εἶναι ὁ τόπος ποὺ γεννήθηκα! Εἶναι ὁ τόπος ποὺ σήμερα ἀπλώνεται ἡ μεγαλοὺ πολλοὺς Ἀθήνας!

— 'Ο Σάιμ συγκινεῖται κι' αὐτὸς τώρα καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του περισσότερο.

— Μήπως κόνης κανένα λάθος Πήτ; ρωτᾷ.

— 'Οχι βέβαια... Γνωρίζω πολὺ καλά τὸν Λυκαθηπτό καὶ ἐκεῖνον τὸν μεγάλο βράχο ἀπέναντι, ὅπου ὁ Περικλῆς θὰ χτίσῃ τὴν Ἀκρόπολιν...

— Μά... ἔχω ἀκουστὰ πῶς τὴν ἔχτισε, Πήτ;

— Μὴν ξεχνᾷς πῶς βρισκόμαστε ἐννιάμισι χιλιάδες χρόνους πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο. Κύτταξε! Κύτταξε ἐκεῖνες τίς πέτρινες καλυβούλες ἐκεῖ κάτω... Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη Ἀθήνα ποὺ χτίστηκε... Βρισκόμαστε στὴν ἀνατολὴ τῆς Ἰστανίας, Σάιμ! Νοιώθω... νοιώθω τόσο συγκινημένος ποὺ μοῦρχεσαι νὰ βάλω τὰ κλάματα!

— 'Ο Σάιμ ὅμως δὲν τὸν ἀκούει.

— Βαστήξου, τοῦ λέει τρομαγμένος. Ἐχεις καιρὸ νὰ κλάμης πρὶν ὕστερα, ποὺ θὰ πρέπει νὰ τὰ θυγαῖς πέρα μ' αὐτοὺς τοὺς μαντράχαλους!

Καὶ ὁ Σάιμ δὲν ἔχει ἄδικο. Καμμιά πενηνταρὶά ἀγροῦνθρωποι, ποὺ εἶναι ντυμένοι μὴ νόχα μὲ προβιὲς ζῶων καὶ ποὺ στὰ χέρια τοὺς κρατοῦν κάτι πρωτόγονα τσεκούρια, μὲ λα-

βὲς ἀπὸ ἀκατέργαστα κλαδιὰ πεύκων καὶ κόμιν χαλκινῇ ἔχουν πεταχτῇ ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ ρίχνονται ἐναντίον τοὺς τὴν ἴδια στιγμή μὲ ἀλαλοήμους.

— 'Ο Πέτρος κυττάζει μὲ ἀνησυχία τὸ δικό του ντύσιμο, ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖο ἐπισκέφθηκαν τὴν Ἀτλαντίδα. Συλλογίζεται κάπως ἀργὰ πῶς ἔκανε λάθος νὰ μὴ σκεφθῇ ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἀθηναῖοι δὲν θάχαν ἀρχίσει ἀκόμα νὰ κατασκευάζουν ὑφάσματα. Ἦταν ἐπόμενο νὰ δώσουν στόχο μὲ τὰ τόσο ξεχωριστὰ ρούχα τοὺς. Ὡστόσο δὲν τὰ χάνει. Ἐχει ἐτοιμαστή γιὰ κάθε δύσκολη στιγμή καὶ περιμένει τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους νὰ πλησιάσουν.

Τότε σηκώνει μὲ ψυχραιμία τὸ δεξιὸ του χέρι, στὸ ὁποῖο κρατᾷ ἓνα ξύλινο στρουγγυλὸ κουτί, ἀπ' τὸ ὁποῖο κρέμεται ἓνα μικρὸ φυτιλάκι. Ἀνάβει ἔντεχνα ἓνα σπέρτο μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι, πάνω στὸ κουτί καὶ βάζει φωτιά στὸ φυτιλάκι. Ἀμέσως σχεδὸν ἀκαίρως ἓνας κρότος καὶ μιὰ πειλώρα λάμψις ἀστράφτει πάνω στὸ χέρι του.

Οἱ Ἀθηναῖοι ὀπισθοχωροῦν κατατρομαγμένοι, γεμάτοι δέος καὶ μὲ ἐπιφωνήματα φρίκης.

— Εἶναι Θεοί!, ξεφωνίζουν μερικοί.

— Κρατοῦν τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Δία!

Κι' ἀμέσως γονατίζουν σ' ἓναν κύκλο καὶ σκύβουν τὰ

κεφάλια τους στη γή.

— Σηκωθείτε!, λέει ὁ Πέτρος με δυνατή ἀλλὰ ἡρεμὴ φωνή. Εἴμαστε ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἄρη, τοῦ Θεοῦ τοῦ πολέμου. Ἐρχόμαστε φιλικά, γιὰ νὰ σώσουμε τὴν πόλιν σας, ἀπὸ μιὰ μεγάλη καταστροφή. Ὁδηγήστε μας στὸν βασιλιά σας!

Δὲν τολμοῦν νὰ προσφέρουν οὔτε μιὰ λέξη οἱ Ἀθηναῖοι πολεμιστές.

Πιστεύουν στὶς θεότητες σὰν ὅλους τοὺς πρωτόγονους λαοὺς καὶ δὲν τοὺς φαίνεται καθόλου περίεργο νὰ κατεδαίνουν οἱ Θεοὶ σπὴ γῆ γιὰ νὰ τοὺς μιλήσουν, ἀφοῦ ὅλοι οἱ θρύλοι τοὺς εἶναι γεμάτοι ἀπὸ τέτοια παραδείγματα.

Βαδίζοντας ἀνάμεσά τους τὰ δυὸ παιδιὰ, ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουν τὰ ὑπέροχα ἀγαλματένια κομμάτια τους. Μπορεῖ νὰ εἶναι πιὸ ἀπολίτιστοι ἀπὸ τοὺς Ἀτλαντες, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν σὲ σωματικὴ κατασκευὴ καὶ ἰσὲ εὐγένεια χαρρακτηριστικῶν μὲ τοὺς Ἀθηναίους.

Δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν στὸ μικρὸ χωριὸ μὲ τὶς πέτρινες καλύβες — τὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ τοὺς ὀδηγοῦν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα καὶ μπροστὰ στὸ μοναδικὸ μεγαλύτερο οἶκημα, ποὺ ἔχει στολισμένη τὴν εἴσοδόν του μὲ δυὸ κολῶνες ἀπὸ λαξευμένη πέτρα.

Οἱ περισσότεροι ὥστόσο ἀπὸ τὴ συνοδεία τους ἔχουν σκορπιστῇ στὰ διάφορα μικρὰ σπιτία. Ὅλοι ἔχουν μά-

θει σ' ἐλάχιστα λεπτὰ τὸ ἐκπληκτικὸ καὶ τρομερὸ νέο. Ἡ πλατεῖα γεμίζει ἀπ' ὅλον τὸν ἀρσενικὸ πληθυσμὸ τῆς πόλης — οἱ γυναῖκες ἔχουν μείνει στὰ σπιτία.

Κάνεις ὅμως δὲν κολωσορίζει τοὺς «Θεοὺς». Τοὺς κυττοῦν μὲ φόβο ἀλλὰ φαίνεται πὺς τὸ θέμα θὰ τεθῇ σὲ δημοψήφισμα. Ἕνας πανύψηλος ἄντρας, παραπάνω ἀπὸ δυὸ μέτρα, ἀνεβαίνει σ' ἕνα γκωνάρι καὶ μὲ βροντώδη φωνὴ ἐξηγεῖ στοὺς ἄλλους πὺς ἀτφοπῶς μπορεῖ νὰ εἶναι Θεοὶ οἱ δύο παρὰ ξένοι, ἀλλὰ φοβάται: πὺς δὲν πρόκειται γιὰ φίλους. Λέει πὺς μάλλον ὁ ἐχθρὸς τους ὁ Ἡφαιστος, ὁ Θεὸς τῆς φωτιάς, παίξει κανένα ἀσχημὸ παιχνίδι εἰς βόρος τους. Ὑστερα ἀνεβαίνουν κι' ἄλλοι καὶ μιλοῦν, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἀκοῦνε τὰ πάντα μὲ προσοχὴ καὶ κρυφοκυττάζουν κρύφας τρομαγμένοι τοὺς «Θεοὺς».

Τὰ δυὸ παιδιὰ καταλαβαίνουν ὅλα τους τὰ λόγια ἀλλὰ μόνο ὁ Σάιμ φαίνεται ν' ἀνησυχῇ.

— Ἄν πάρουν ἀπόφασι πὺς εἴμαστε ὁπαδοὶ τοῦ Ἡφαιστου καὶ ὄχι τοῦ Ἄρη, ψιθυρίζει στὸν φίλόν του, νὰ ξέρης πὺς θὰ μᾶς κάνουν μὲ τὰ τσεκούρια τους... δαδὶ γιὰ προσάναμα!

Ὁ Πέτρος ὅμως χαμογελοῖ μυστικῶς. Ἐχεὶ σκύψει τελεῖως ἀδιάφορος καὶ ἔχει σκαλίσει στὸ χῶμα ἕνα ἡλίανθον, γυροῖζοντας μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὸν Βορρᾶ

σ' αυτό τὸ τόσο γκαστό του περιβάλλον. Ἔχει μὴ ξέει ἕνα κάθετο ξυλαρόκι στὴ γῆ καὶ περιμένει νὰ φτάσῃ ἡ σκιά του στὸ σημεῖο ποὺ θέλει. Τότε σηκώνεται ὁρθος, προσπαθώντας νὰ φαίνεται τρομερὰ θυμωμένος. Προχωρεῖ μὲ σταθερὸ βῆμα πρὸς τὸ... γκω νῶρι τῶν ρητόρων, ἐνῶ ὁ Σάμ ξεροκαταπίνει καὶ κάνει τὸν σταυρό του, ἀπὸ ἀνησυχία γιὰ τὸν φίλο του.

Αὐτός, ποὺ βρίσκεται πάνω στὴν πέτρα, κατεβαίνει τρομοκρατημένος.

Ὁ Πέτρος μ' ἕνα πῆδημα βρίσκεται πάνω σ' αὐτὴ καὶ φωνάζει:

— Ὁ πατέρας Ἄρης ὥρ-γίστηκε τρομερὰ μαζί σας! Θέλησε νὰ σὰς σώσῃ ἀπ' τὴν καταστροφὴ μιᾶς ἐπιδρομῆς ἀλλὰ σεῖς δὲν εἴστε ἄξιοι γι' αὐτό, γιατί ἀμφιβάλλετε γιὰ τὶς προθέσεις τοῦ Θεοῦ! Πηγαίνετε λοιπὸν νὰ κυλιστῇτε στὸ αἰῶνιο σκοτάδι! Ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου θὰ σὰς πάρῃ τὸν ἥλιο καὶ θὰ σὰς ἀφήσῃ στὴν παντοτινὴ νύχτα!

Ἕνας μεγάλος ψιθύρος φρίκης ἀκούγεται ἀπὸ τοὺς συνσθροισμένους ἀνθρώπους κι' ὕστερα μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ ἀπελπισίας, γιατί ὁ ἐκτυφλωτικὸς δίσκος τοῦ ἡλίου ἔχει στ' ἀλήθεια ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ νὰ χάνῃ τὸ σφαιρικὸ σχῆμα του. Καὶ κά-θε δευτερόλεπτο ποὺ περνάει μαυρίζει ὁλόκληρος καὶ ἡ σκοτεινιά κατεβαίνει στὴ γῆ, σὰν νὰ νυχτώνῃ μὲς στὸ μεσημέρι.

Γοερὰς κραυγὰς καὶ κλάματα ἀντηχοῦν κι' οἱ σκληροὶ ἐκείνοι ἄντρες, ἀπελπισμένοι χτυποῦν τὰ κεφάλια τους στὴ γῆ καὶ ἐκλιπαροῦν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ.

Ὁ ἥλιος ἔχει σκεπαστῇ ὁλόκληρος.

Ἡ ἀπόγνωσις ἔχει φτάσει στὸ κατακόρυφο.

Ὁ Σάμ βρίσκει εὐκαιρία ποὺ δὲν τὸν βλέπουν καὶ ἀδεύει... μισὸ παγοῦρι γάλα.

— Ἀααα! Ψιθυρίζει. Νέκταρ!

Ἀλλὰ ὁ Πέτρος σηκώνει με γαλόπραιπα τὸ χέρι του καὶ ἐπιβάλλει σιωπὴν.

— Ὁ Ἄρης σὰς συγχωρῇ γιὰ τελευταία φορά!, φωνάζει. Διατάζω τὸν ἥλιο νὰ ξαναβιγῇ!

Καὶ καθὼς ὁ φωτεινὸς δίσκος ἀρχίζει πάλι νὰ λάμπῃ στὸ στερεώμα, ὁλόενα καὶ περσιότερο, οἱ Ἀθηναῖοι χοροπηδοῦν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ φιλοῦνται καὶ πέφτουν στὰ γόνατα μπροστὰ στοὺς δύο... θεοὺς, δηλώνοντας αἰώνια ὑποταγὴ καὶ ὑποσχόμενοι νὰ σφάξουν χίλια κασιόκια γιὰ θυσία στὸν Ἄρη—ἐποὺ ὁ Σάμ τ' ἀκούει καὶ ξεφωνίζει χλωμιάζοντας:

— Νά... ἀρμέξετε πρώτα τὶς θηλυκές, γιατί θὰ σῶσω τὸν ἥλιο μ' ἕνα φύσημα!

Σύγκρουσις
μὲ τοὺς Ἀτλαντες

ΕΞ ὁλόκληρους μῆνες προετοιμάζονται οἱ Ἀθηναῖοι, ποὺ δὲν διαθέτουν παραπάνω

ἀπὸ δυὸ χιλιάδες πολέμιστές, γιὰ νὰ τὰ βάλουν μὲ τοὺς διακόσιες χιλιάδες Ἀτλαντες. Φτιάχνουν παράξενα μηχανήματα, ποὺ δὲν καταλαβαίνουν πὼς καὶ γιὰτί θὰ χρησιμοποιηθοῦν. Τὰ δυὸ παιδιά κάθε τόσο ἐξαφανίζονται ἀπὸ μπρός τους καὶ μετὰ ἀπουσία πολλῶν ὥρων ἢ καὶ ἡμερῶν καίμια φορά, ἐμφανίζονται πάλι γιὰ νὰ δώσουν καινούργιες ὀδηγίες.

Φοῦρνο: ποὺ βράζουν παρὰ ξένα ὑγρά λειτούργουν καὶ ἄλλοι ποὺ φτιάχνουν γυαλί. Ἄλλοι στήνουν πελώριους καταιπέλτες. Ἐπίσης φτιάχνουν τόξα καὶ δάρατα κι' ἀσπίδες, γιὰ ν' ἀντικαταστήσουν τὰ

πρωτόγονα τσεκούρια τοὺς καὶ ὅλη μέρα γυμνάζονται στὰ σημάδια, ὅσοι δὲν ἀσχολοῦνται στὶς διάφορες ἐργασίες, γιὰ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν ὕστερα ἄλλοι.

Ὅσο γιὰ τὶς παράξενες ἐξαφανίσεις τῶν δύο ἀγοριῶν, τοὺς ἔχουν πείσει τελείως πὼς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ θεοὺς κι' ἔτσι στὰ πρόσωπά τους ζωγραφίζεται ἡ βεβαιότης πὼς θὰ νικήσουν τὸν πολυάριθμο ἐχθρό, ἀφοῦ ἔχουν σύμμαχο τὸν Ἄιρη.

Καὶ μιά μέρα τὰ κέρατα ἔχουν δυνατὰ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη καὶ ἀγγελιοφόροι ἐρχονται ν' ἀναγγεῖλουν πὼς φάνηκαν τὰ καράβια τῶν Ἀτλάντων.

— Θὰ τὴν πιάσω!, γρυλλίζει πεισματάρικα,

Τρέχουν πάλι στους δρόμους της πολιτείας που καταρρέει.

Οι δυο χιλιάδες 'Αθηναίοι έτοιμάζονται κι' όταν ο έχθρος φαίνεται από μακριά, οι πελαγιστές σχηματίζουν παρόταξι, πίσω από τους πελώριους καταπέλτες, που είναι έφωδισμένοι με μεγάλες γυάλινες μπάλλες. Τους τελευταίους αυτούς τους χειρίζονται γυναίκες και ο Πέτρος κι' ο Σάμ γυρίζουν παντού και δίνουν τις τελευταίες οδηγίες, έμψυχώνοντας με την απάθειά τους τους 'Αθηναίους. Γιατί παρ' όλη τους τη σιγουριά αυτοί οι τελευταίοι, έχουν ανησυχήσει σοβαρά, βλέποντας τον κάμπο απέναντί τους να μυρμηγκιάζει από άμέτρητους έχθρους, που πλη-

σιάζουν χτυπώντας πελώρια τύμπανα και δημιουργώντας ένα πραγματικό πανδαιμόνιο.

'Αλλά το 'Ελληνόπουλο, μ' όλο που θα τράμαζε κι' αυτό γι'α την έκδοσι μιας τέτοιας άνισης μάχης, παρά τα προμερά πράγματι όπλα που διανομέται οι 'Αθηναίοι, δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία πως θα κερδίσουν, αφού αυτό έχει ήδη γραφτεί στην ιστορία.

'Ακίνητος στέκεται και περιμένει τους έχθρους να πλησιάσουν. Κι' ο Γάδων διατάζει να σημάνουν οι σαλπιγγιτές του επίθεσι. Οι χρυσοφορμένοι στρατιώτες του χύνονται σαν τρικυμισμένη θά-

λασσα καπαπάνω στους «πρελ-
λους» εκείνους ανθρώπους που
έχουν το θράσος να στέκων-
ται εμπρός τους και δεν τὸ
βάζουν στὰ πόδια να κρυ-
φτούν στὶς θουνκορφές.

Ὡστόσο ἀπὸ τὴν παράτα-
ξι τῶν Ἀθηναίων δὲν σαλεύει
κανένας. Περιμένουν τὴ διαπα-
γὴ τοῦ «μελαιχροίνου Θεοῦ»,
λὲς καὶ δὲν εἶναι ἄνθρωποι
παρὰ ἀγάλλματα που τάχουν
σιπήσει στὸν κόμπο. Μόνο ὁ
Σάμ ἀνησυχεὶ κάπως.

— Λὲς νάχη κἄνα λάθος ἢ
ἱστορία καὶ νὰ βρεθούμε
μπεδωμένοι; ρωτᾷ φοβισμέ-
νος τὸν Πέτρο.

Εἰκόνος ὅμως δὲν τὸν ἀ-
κούει. Οἱ Ἀτλαντες ἔχουν
πλησιάζει στὰ ἑκατὸ μέτρα
περίπου. Ὑψώνει τὸ χέρι του
καὶ τὸ ξανακατεβάζει ὀρμητι-
κά. Οἱ Ἀθηναῖες γυναικες κό-
βουν μὲ μιὰ σπαθὶ ἢ καθε-
μιὰ, τὰ λουριά που κρατοῦν
λυγισμένους τοὺς τεράστιους
καταπέλτες. Μεγάλες γυάλι-
νες μπόλλες φτερουγίζουν τό-
τε στὸν οὐρανὸ, σχηματίζουν
φωτεινὲς καμπύλες καθὼς λα-
μποκοτᾶνε στὸν ἥλιο καὶ πέ-
φτουν ἀνάμεσα στοὺς ἐ-
χθρούς. Σκόζουν ἀθόρυβα καὶ
λευκὰ σύννεφα τινάζονται ψη-
λὰ καὶ ἀπλώνονται μὲ κατα-
πληκτικὴ ταχύτητα στὸν ἀέ-
ρα, χωρὶς νὰ παίρνουν ὕψος.

Τρομακτικὲς κραυγὲς ξε-
σποῦν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν
Ἀτλαντῶν, που ὀλαένα καὶ δι-
νοσιώνουν. Ἀλλόφρονες κυ-
λιῶνται κάτω, τυφλωμένοι ἀ-
πὸ τὸ ἀέριον καὶ μὲ φοβεροὺς
πόνους.

Ὁ Πέτρος περιμένει πάν-
τα.

Οἱ πρὸ πίσω ἀπὸ τοὺς ἐ-
χθρούς, που βλέπουν τοὺς
λευκοὺς καπνοὺς ἀλλὰ δὲν
μποροῦν νὰ φανταστοῦν τί
συμβαίνει, τρέχουν ὀλαένα καὶ
πέφτουν ἐπάνω στοὺς πρῶ-
τους καὶ μέσα στὴν ἐνέργεια
τῶν ἀερίων.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγρα-
φῇ αὐτὸ που συμβαίνει.

Μυριάδες ἄνθρωποι κυλοῦν
ταὶ στὴ γῇ οὐρλιάζοντας καὶ
ὑστερα, ξαφνικά, νομίζοντας
πὼς οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουν φτά-
σει ἀνάμεσά τους, ἀρχίζουν
νὰ χτυποῦν στὰ τυφλά, τρελ-
λοὶ ἀπὸ τὸν πανικό. Ἐννοεῖ-
ται πὼς ἀλληλοσκοτώνονται
ἄγρια.

Κι' ὁ Πέτρος δίνει καινού-
ριο σύνθημα καὶ καινούργιες
μπόλλες που τοποθετήθηκαν
στὸ μεταξὺ στοὺς καταπέλτες
πηγαίνουν νὰ ἀποτρελλάνουν
τοὺς Ἀτλαντες.

Ὁ ἀλληλοσκοτωμὸς ἔχει
φρικιαστικὲς διαστάσεις. Τὸ
αἷμα τρέχει ποτόμι σὲ τέτοια
ἐκτασι, που σὲ λίγη ὥρα ὁ ἱ-
λιστὸς κυλάει κατακόκκινος.

Κι' ὅταν τὸ σύννεφο τῶν
καπνῶν διαλύεται στὸν ἀέρα,
τὸ Ἑλληνόπουλο δίνει τὸ σύν-
θημα πάλι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι
πολεμιστὲς ὀρμίζουν μὲ ἀλα-
λαγμοὺς νὰ ἀποτελειώσουν τὸ
ἔργο τοῦ θαυματοῦ.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ἐλάχι-
στοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀτλαντες —
οἱ πρὸ τυχεροὶ που εἶχαν μεί-
νει πρὸ πίσω καὶ δὲν μπορε-
σαν νὰ φτάσουν στὰ τρομερὰ
σύννεφα τοῦ ἀερίου, καταφέρ-

νδυν και φτάνουν στα καράβια τους σαν τρελλοί, επιβιβάζονται σ' αυτά και απομακρύνονται κωπηλατώντας μ' όλη τους τη δύναμη. Πρίν φύγουν όμως και λυσισασμένοι από το μίσος, βάζουν φωτιά στον ναό της 'Αθηνάς που βρίσκεται στον δρόμο τους και σπάνε το πατρινό όμοίωμα της Θεάς, που είναι μέσα.

Τότε μαύρα σύννεφα σκεπάζουν άξαφνα τον εύρανο και αστραπές και βροντές σύλακωνουν το στερέωμα. Τρομερή τρικυμία ξεσηκώνεται σε λίγα λεπτά και τα πλοία των 'Ατλαντών συντρίβονται το ένα επάνω στο άλλο και τα τελευταία που μένουν βουλιάζουν μη μπορώντας ν' αντισταθούν στη μανία της φύσεως. Ένώ όμως οι 'Αθηναίοι αλλόφρονες από χαρά για την απίστευτη νίκη τους, ψάχνουν ν' ανακαλύψουν τους δυο νεαρούς «Θεούς», να τους προσκυνήσουν και να τους εύχονται, στήνουν με πλούσιες θυσίες, ο Πέτρος κι' ο Σάμ βρίσκονται πάνω στην θαυμαστή συσκευή που πετά στους αιώνες, το «Ιπτάμενο Βέλος»...

Η 'Ατλαντίδα καταποντίζεται

ΑΛΛΑ οι δυο ήρωικοί «χρονοναύτες» μας, έχουν καταλάβει πιά, πως το «Βέλος» δεν κατασκευάστηκε από τον πατέρα του Πέτρου, για να ικανοποιήσει την επιστημονική του περιέργεια, ούτε για να

κάνουν αυτοί «περιπάτους» στο Παρελθόν. Έχουν νοιώσει πως ή Μοίρα τους έχει όρισει να παίξουν τεραστίο ρόλο στην 'Ιστορία του Κόσμου.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Πέτρος έφωδιάζεται με καινούργια αποφασιστικότητα κι' ο Σάμ... με φρέσκο γάλα και βρίσκονται άλλη μια φορά στην πολιτεία του 'Αζάη, στη θρυλική 'Ατλαντίδα, μια μέρα ακριβώς ύστερα από την τρομακτική νίκη των 'Αθηναίων.

Φοβερή έκπληξις όμως τους περιμένει...

Μόλις το «Βέλος» τους φέρνει στην από χιλιάδες χρόνια βουλιαγμένη ήπειρο και μέσα στην γνώριμή τους πολιτεία, νοιώθουν τη γη να πηδάει σαν άφηνισμένο άλογο κόττω απ' τα πόδια τους. Η μεγαλόπρεπη 'Αζαίδα έχει μεταβληθεί σε πραγματική κόλαση. Τα πάντα καταρρέουν μέσα σε έκκωφαντικό θόρυβο, γύρω τους. Ναοί και οικήματα φτιαγμένα από πελώριους όγκολίθους, γκρεμίζονται σε συντρίμια, σαν να είναι από τραπουλόχαριτα. Τρομερές σχισμές ανοίγουν στη γη και άπειλούν να τους καταπιούν.

Η άγωνία σφίγγει την καρδιά του Πέτρου.

«Τάχα θα κρατήσει μια ώρα ακόμα η 'Ατλαντίδα», συλλογίζεται, γιατί ακριβώς μία ώρα έχει ρυθμίσει στο καντράν του «Βέλους», να μείνουν στην πόλη του 'Αζάη. «Φτάσαμε πάνω στη συντέλεια ενός κόσμου!...»

Κι' ο Σάμ όμως φαίνεται

άπαρηγόρητος πραγματικά, για άλλη αιτία όμως.

Καιώς το χόμα έχει ύψωθή στον αέρα ολόκληρο σύννεφο, εκείνος τινάζεται με αληθινή μανία και γρυλλίζει:

— Πάνε τα ρουχαλάκια μου! Κι' ό,τι τὰ είχα πλύνει και φρεσκοσιδερώσει!

Την ίδια στιγμή όμως η γη ραίζεται κάτω από τα πόδια του κι' ο φουκαράς ο Σάμ πέφτει στη σχισμή που άχνίζει. Εύτυχώς γι' αυτόν, όσο κι' αν είναι άδυνηρό το πέσιμο, ή χαρσιμάδα δέν είναι πολύ βαθεία και δέν παθαίνει περισσότερο από μερικές γρατζουνιές. Τα δυο παγούρια του όμως διαλύονται πραγματικά και το ...θρυλικό περιεχόμενό του εξαφανίζεται. Σπαρακτική κραυγή αφήνει κι' αυτός κι' ο Πέτρος ταυτόχρονα, που νομίζει πως ή άγαπημένος του φίλος έχει χαθή. Χωρίς να συλλογιστή τον τρομερό κίνδυνο, ρίχνεται μέσα στο άνοιγμα της γής και τον τραβάει έξω.

Ο Σάμ είναι άγνωριστος, σέ κακά χάλια, που όμως αυτή τη φορά ο Σάμ δέν φαίνεται: να τους δίνει σημασία.

Καθώς στους «άφηνιασμένους» δράμους, έκτος από τους παινικέβλητους ανθρώπους τρεχουν και τα κατοικίδια ζώα, που έσπασαν τις μάντρες, τους, ρίχνεται μ' όλη τη δύναμη των ποδιών του, πίσω από μιά... γελάδα.

— Σάμ!, ούρλιαζει, ο Πέτρος τρομαγμένος και τρέχει πίσω του. Τρελλάθηκες, Σάμ; Στάσου!

Άλλά εκείνος έχει χάσει τα λογικά του από τη συγκίνησι.

— Θά την πιάσω!, μουγκρίζει με πείσμα. Που το ξέρεις αν δέν είμαι ό... Νώε και δέν πρέπει να την πάρω άπως ήήποτε στην Κιβωτό;

— Σάμ! Στάσου! Προς Θεού! Έλα πίσω!

Άλλά οι άπελπισμένες κραυγές του Πέτρου δέν άκούγονται από τον φίλο του κι' άπως το έδαφος έξακολουθεί να τινάζεται έφιαλτικά, το Έλληνόπουλο δέν μπορεί να τον φτάσει, γιατί πολλές φορές κυλιέται κάτω, όπως άλλωστε κι' ο Σάμ.

Η γελάδα όμως που έχει πιο γερή βάση, έπειδή έχει και τέσσερα πόδια, τρέχει παλύτερα. Σπάει με το κεφάλι έναν φράχτη που βρίσκεται μπροστά της και χώνεται σ' έναν κήπο, που δέν είναι άλλος από εκείνον του άνακτόρου του Άζάη.

Ο Σάμ πηδάει κι' αυτός από την ίδια τρύπα και ύστερα... σκοντάφτει και πέφτει με τα μούτρα. Και στο μέρος ακριβώς που έχει πέσει, είναι μιά πέτρινη σκάλα και από κάτω βρίσκεται καθισμένο ένα μικρό κοριτσάκι που κλαίει σπαρακτικά, τρέμοντας όλο κληρο. Είναι τόσο τραγικό το θέαμα, ώστε ο Σάμ — που κατά τα άλλα έχει πολυ εύαισθητη ψυχή — ξεχνάει εκείνη τη στιγμή ως και την άγέλαα ακόμα.

— Κάπου σ' έχω ξαναδεί έσένα!, λέει στη μικρή. Μην κλαίς! Τώρα που είμ' εγώ έ-

δῶ, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτα!

Τὴν ἴδια στιγμή ἄμως βρίσκεται κοντὰ του κι' ὁ Πέτρος.

— Εἶναι ἡ Ἴνκα!, φωνάζει ἐκπληκτος. Ἡ ἐγγονή τοῦ βασιλιά Ἀζάη!...

Καὶ σκύβοντας παίρνει σπὴν ἀγκαλιά του τὴ μικρή, ποὺ ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ κλαίη σπαρακτικά.

Ξαναλέει διασπαστικά:

— Γρήγορα, Σάμ! Πρέπει νὰ φτάσωμε τὸ συντομώτερο στὸ λιμάνι... Ἡ Ἀτλαντίδα καταποντίζεται!

Καὶ τούτῃ τὴ φορὰ θέλοντας καὶ μὴ τὸν ἀκολουθεῖ ὁ φίλος του, γιατί καὶ ἡ... ἀγελάδα ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ὡς τώρα, δὲν φαίνεται πούθενά.

Βγαίνουν στοὺς δρόμους τῆς τραγικῆς πολιτείας ποὺ καταρρεῖ.

Χιλιάδες ἄνθρωποι ξέφρενοι ἀπὸ τρόμο, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ τὰ πρόσωπα χλωμά, τρέχουν μαζί τους, χωρὶς νὰ ξέρουν καλὰ - καλὰ ποῦ πηγαίνουν, γιατί ὁ θάνατος καὶ ἡ φρικτὴ παραμονεύουν παντοῦ, σὲ κάθε τους βῆμα, καθὼς ἡ γῆ ἀνοίγει σπόματα γεμάτα λάβαι γιὰ νὰ τοὺς καταπιῇ.

Τὰ σπίτια διαλύονται καὶ οἱ νοιοὶ μὲ τὶς μεγαλόπρεπες κολώνες γκρεμίζονται μὲ φόβον ὁ πᾶσι καὶ μέσα σὲ πελώρια σύννεφα σκόνης.

Ἀπέναντι, μακριά, τὸ ὄρος τοῦ Ποσειδῶνα, τινάζει τέτοιες τεράστιες στήλες φλογισμένης λάβας ἀπὸ τὸν κρα-

τήρα του, ποὺ λές πὼς προσπαθεῖ νὰ κόψει τὸν οὐρανὸ.

Ὁ κεντρικὸς δρόμος τῆς πόλης ποὺ ὀδηγεῖ στὸ λιμάνι, εἶναι ἀσφυκτικὰ γεμάτος ἀπὸ ἀλλόφρονες ἀνθρώπους, γιατί ὅλοι οἱ ἄλλοι δρόμοι, μοιάζουν σὰν παραπτόταιμοι, ποὺ χύνουν τὰ νερά τους στὸν μεγάλο ποταμό. Ἀπὸ ἐξιστικτο περισσότερο, οἱ Ἀτλαντες καταλαβαίνουν πὼς ἡ μόνη ἐλπίδα γιὰ σωτηρία ποὺ τοὺς ἀπομένει πια, εἶναι στὴ θάλασσα καὶ τρέχουν σὰν τραλλοὶ πρὸς αὐτήν.

Ἐνας φωτεινὸς καταρράκτης ἀπὸ μεγάλες σπίθες πέφτει συνεχῶς πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, σὰν νάχη πάρει φωτιά καὶ ὁ ἀέρας.

Δὲν μπορεῖ πιά κανεὶς νὰ προχωρήσῃ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀναικόπεμα. Σπρώχνονται μὲ τέτοια λύσσα, ποῖος νὰ πρωτοπεράσῃ, ποὺ πολλοὶ πεθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξία, ἐνῶ ἄλλους τοὺς ἀποτελειώνουν οἱ μεγάλες μαρμάρινες κολώνες τῶν ναῶν, ποὺ πέφτουν κομμάτια πάνω τους.

Ὁ Πέτρος μὲ τὴ μικρὴ Ἴνκα σπὴν ἀγκαλιά του καὶ ὁ Σάμ ἀπὸ πίσω, βάζουν ὅλα τους τὰ δυνατά, γιὰ ν' ἀνοίγουν δρόμο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ τρομακτικὸ ἀνθρώπινο ποτάμι.

Οἱ σπίθες ποὺ πέφτουν ἀπ' τὸν οὐρανὸ σὰν βροχή, ἔχουν κατακάψει τὰ ρούχα τους κι' ὁ ἀδιόρθωτος Σάμ εἶναι ἀπαρηγόρητος.

— Κρίμα στὸν κόπο ποὺ ἔκανα νὰ καθίσω νὰ τὰ ράψω,

μουρμουρίζει συνεχώς μ' ἀπελπισία Πάνε τὰ ὥραϊς μου ρουχαλάκια καὶ θὰ τὰ εἶχας καὶ γιὰ τό... καρναβάλι!

Καιμιά ἑκατοστὴ μέτρα πιὸ μπροστά, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν τὰ δυὸ ἀγόρια, προχωρεῖ μιά συνοδεία.

Πιστοὶ ὥς τὸν θάνατο οἱ σωματοφύλακες τοῦ Ἀζάη, τὸν κουβαλοῦν μέσα σ' ἓνα χρυσὸ φορεῖο πρὸς τὸ λιμάνι, ἀνοίγοντας πέρασμα ἀκόμα καὶ μὲ τὰ σπαθιά τους γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φτάσουν. Μέσα στὸ φορεῖο ὁ γιγρο - βασιλιάς πλᾶϊει σὰν μικρὸ παιδί γιὰ τὴ μικρὴ ἐγγονή του. Θάθελε νὰ μποροῦσε νὰ πηδήξῃ ἔξω καὶ νὰ τρέξῃ πίσω στὸ ἀνάκτορό του νὰ τὴ βρῇ ἀλλὰ νοιώθει πὼς εἶναι ἀνήμερος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ὀρμὴ τοῦ δικτατορικοῦ ἀνθρώπινου ποταμοῦ.

Ἔτσι ἡ συνοδεία φτάνει καιμιά φορὰ στὸ λιμάνι.

Πραγματικὴ σφαγὴ γίνεται μπροστὰ στὰ καράβια, καθὼς οἱ ξέφρενοι ἀπὸ τὸν πανικὸ ἀνθρώπων, ἀγωνίζονται ποῖός νὰ πρωτοφτάσῃ σ' αὐτά.

Ἡ θάλασσα πού ἀφρίζει καὶ κοχλάζει τρομακτικά, εἶναι γεμάτη κόσμο πού κολυμπᾷ ἀπελπισμένα γιὰ νὰ φτάσῃ στὰ πλοῖα τῆς σωτηρίας.

Ἐκατοντάδες Ἀτλαντες κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ σχοινιά σκαρφαλώνουν πάνω τους, ἐνῶ ἄλλοι γαντζώνονται μὲ τὰ νύχαι, προσπαθώντας νὰ φτάσουν πάνω στὸ καπᾶστρομα.

Οἱ ναῦτες ἀρπάζουν τὰ κου

πιὰ κι' ἀρχίζουν νὰ λάμνουν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη, καὶ πολλοὶ μὲ μύτερὰ ἀκόνια γκρεμίζονται κάτω αὐτοὺς πού σκαρφαλώνουν γιὰτὶ τὰ πλοῖα κινδυνεύουν νὰ βουλιάξουν ἀπὸ τὸ βάρος.

Ὁ θάνατος θριαμβεύει στὴ στεριά καὶ στὴ θάλασσα.

Μιὰ βάρκα παίρνει τὸν Ἀζάη κι' οἱ στρατιῶτες πολέμου λυσσοσπινόμενα μὲ τὰ σπαθιά τους, γιὰ ν' ἀποκρούσουν τὴ μανιασμένη ἐπίθεσι τῶν πανικόβλητων ἀνθρώπων.

Τὸ τέλος τῆς Ἀτλαντίδας ἔχει ἀρχίσει νᾶρχεται μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα.

Γύρω - γύρω στὴν καταδικασμένη ἡπειρο, οἱ ἀκτὲς γκρεμίζονται στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, σηκώνοντας τιτάνια κύματα.

Ὁ Πέτρος μὲ τὴν Ἰνκα καὶ τὸν Σάμ, καταφέρνουν ἐπὶ τέλους νὰ φτάσουν στὴν ἀποβάθρα. Αὐτὲ ἓνα πλοῖο ὅμως δὲν ὑπάρχει πιὰ κοντὰ στὴ στεριά. Τὰ δυὸ ἀγόρια κυτᾶζουν δλόγυρα μ' ἀπόγνωσι.

Βλέπουν πὼς δὲν ὑπάρχει καιμιά σωτηρία, οὔτε γι' αὐτά, οὔτε γιὰ τὴ μικρὴ Ἰνκα.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ νοιώθουν καὶ τὴν πέτρινη ἀποβάθρα πού πατοῦν νὰ κομματιάζεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Σ' ἓνα δευτερόλεπτο τοὺς ἔχει καταπιῇ καὶ τοὺς τρεῖς ἡ ὑγρὴ ἀβυσσος. Τελευταία σκέψις τοῦ Πέτρον εἶναι νὰ κρατήσῃ σφιχτὰ τὸ μικρὸ κοριτσάκι, ἐνῶ ὁ Σάμ ἀγκαλιάζει τό.. παγοῦρι μὲ τὸ γάλα, γιὰ νὰ μὴν τοῦ τὸ

πάρουν τὰ ἐφιαλτικά κύματα.

Καὶ οἱ δυὸ φίλοι νομίζουν πῶς ἔχει φτάσει ἡ τελευταία τους ὥρα.

Ἄξαφνα ὅμως ἓνα ἀκατανίκητο χέρι τοὺς ἀρπάζει καὶ τοὺς δυὸ καὶ τοὺς τινάζει ψηλὰ μὲ φοβερὴ ὀρμή.

Μιά ὀλόκληρη βραχώδης ἀκτὴ τῆς Ἀτλαντίδας ἔχει γκρεμιστῇ στὴν σκοτεινὴ ἄβυσσο τοῦ ὠκεανοῦ. Μὲ ἐφιαλτικὴ ὀρμὴ ἓνα πελώριο κύμα γεννιέται, μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῆς χτυπημένης θάλασσας. Ἐκεῖνο τὸ κύμα εἶναι ποὺ ἔχει τινάζει ψηλὰ τὰ δυὸ ἀγόρια. Τὸ ρεῦμα ποὺ τοὺς ἔχει παρασύρει ταξιθεύει μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα.

Σὲ χιλιάδες κομμάτια διαλύονται τὰ περήφανα καράβια κι' ἔτσι ὅπως γίνονται συντρίμια, κανένα δὲν βουλιάζει γιατί τὰ ξύλινα κομμάτια τοὺς γεμίζουν μιὰ ἀπέραντη ἔκτασι τῆς θάλασσας.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἄμαρτους ἀνθρώπους βρίσκουν κοντὰ τοὺς ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ συντρίμια, ἀρπάζονται μ' ἀπελπισία ἀπ' αὐτό, γιὰ νὰ κρατηθοῦν μερικὰ λεπτά, μερικὲς ὥρες ἴσως ἀκόμα στὴν ἐπιφάνεια, ἀφοῦ βέβαια καμμιὰ ἐλπίδα δὲν ὑπάρχει νὰ ταξιθεῖσιν πάλιν σ' ἓνα σπασμένο κατάρτι καὶ νὰ περάσουν ὀλόκληρο ὠκεανό.

Εἶναι ἀλήθεια ὅμως πῶς αὐτὸ τὸ ἴδιο ἐφιαλτικὸ κύμα ποὺ σκόρπισε τόση καταστροφή, ἔσωσε κιόλας ὅλους τοὺς

ἄλλους ποὺ τὰ πλοῖα τοὺς δὲν ἀναίποδογυρίστηκαν καὶ δὲν συνετριβήσαν ἀπὸ τὴ δύναμί τους, παρὰ γλύστρησαν πάλιν στοὺς λευκοὺς ἀφρούς καὶ βρέθηκαν χιλιάδες μέτρα μακριά.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς, ταξιδεύουν κρεμασμένοι πάνω σὲ δυὸ σπασμένα κατάρτια καὶ ὁ Πέτρος μὲ τὸν Σάμ καὶ ὁ πρῶτος ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ κρατᾷ σφιχτὰ μὲ τὸ ἓνα τοῦ χέρι τὴν μικρὴ Ἴνκα, τὴν ἑγγονὴ τοῦ Βασιλιά Ἀζῶν, κι' ὁ ἄλλος φαίνεται καθαρά πῶς θὰ προτιμήσῃ ν' ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ τὸ κατάρτι ποὺ τὸν κρατᾷ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, παρὰ... τὸ παγεῦρι μὲ τὸ γάλα ποὺ σφίγγει ἀπελπισμένα μὲ τ' ἄλλο τοῦ χέρι.

Κι' ὅν υποθέσωμε πῶς ἄξαφνα ἡ θαυμασιτὴ μηχανὴ τοῦ Χ ρ ό ν ο υ, τὸ Ἰπτάμενο Βέλος, τοὺς γυρίσῃ πίσω καὶ τοὺς σώσῃ, τί θ' ἀπογίγῃ ἡ μικρὴ δύστηχη Ἴνκα, ποὺ θὰ ἀπομείνῃ μόνη τῆς μέσ στῇ μονίᾳ τοῦ ὠκεανοῦ;

Κανένα πλοῖο δὲν ὑπάρχει πιά κοντὰ τοὺς.

Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τραγικὰ συντρίμια· κι' ἀνθρώπους ποὺ λίγο - λίγο ἐγκαταλείπουν τὸν μισταῖο αἰῶνα καὶ ἀρχίζουν νὰ βουλιάζουν στὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, δὲν ὑπάρχει ὀλόγηρα.

Ὁ χαμός τοὺς εἶναι βέβαιος...

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άρ. τεύχους 2 — Δραχ. 2
Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς) Τηλ. 28-983

Δημοσιογραφικός Διευτής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Διευτής Γ. Γεωργιάδης, Σφειγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:		Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:	
Έτησίαι	δραχ. 100	Έτησίαι	Δολλάρια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Περιπέτεια στὸ 1000 π. Χ.

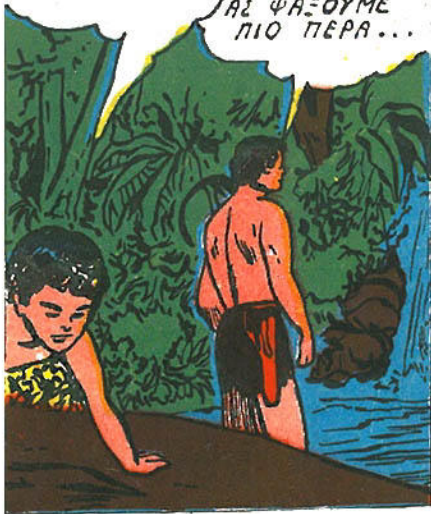
Ένα βιβλίο γεμᾶτο ἀγωνία καὶ δράσι.

Γυρίζοντας τὶς σελίδες τῆς 'Ιστορίας μὲ τὴ μαγικὴ δύναμι τοῦ «Ίπτάμενου Βέλους», οἱ δύο νεαροὶ ἥρωές μας ἔχουν μιὰ νέαν, πῶς δραματικὴ καὶ πῶς ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ τὶς προηγούμενες, περιπέτεια, πὺλ θὰ σᾶς κρατήσῃ κι' ἐσᾶς αἰχμάλωτους, ὅπως αἰχμάλωτο κράτησε καὶ τὸν Πέτρο ἡ βασίλισσα τοῦ... Άλλὰ αὐτὸ θὰ τὸ πούμε στὸ ἐρχόμενο τεῦχος μας.

Έτοιμασθῆτε νὰ ὑποδεχθῆτε τὴν

Περιπέτεια στὸ 1000 π. Χ.

ΤΑΡΖΑΝ! ΑΥ-
ΤΟΣ Ο ΠΡΟΜΟ-
ΔΕΙΛΟΣ, ΘΑ
ΠΡΕΠΗ ΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ. ΕΙΜΑΙ ΜΕΡΙΕΡ-
ΓΟΣ ΝΑ ΤΟΝ ΔΩ,
ΟΜΩΣ ΣΙΓΟΥΡΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ
ΕΔΩ ΚΟΝΤΑ...
ΑΣ ΦΑΞΟΥΜΕ
ΠΙΟ ΠΕΡΑ...

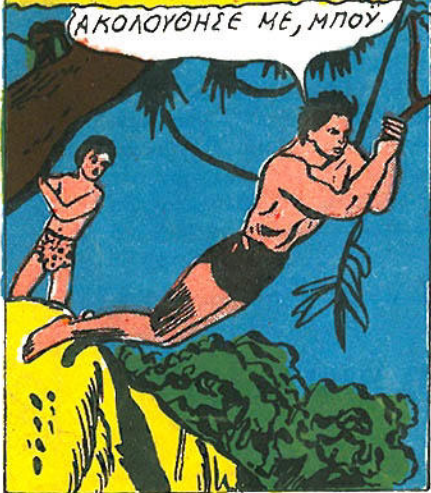
ΜΕΡΙΚΑ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΠΙΟ ΠΕΡΑ
ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΣΗΜΑΤΙΖΕΙ ΜΙΑ ΛΙΜ-
ΝΗ... ΕΚΕΙ ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΝ ΠΑ ΝΑ
ΦΑΞΟΥΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑ, ΟΤΑΝ ...

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ... ΜΙΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΣ!

ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΝΑ ΦΑΞΟΥΝ
ΚΑΙ ΝΑ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΟΥΝ ΑΥΤΗ ΤΗΝ
ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΛΗ...

(ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΜΕ, ΜΠΟΥ.)

ΒΛΕΠΟ ΕΝΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΠΟΥ
ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ, ΜΠΟΥ...
ΠΑΜΕ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΚΕΙ...

